

PROTOKÓŁ LX/2023

z obrad LX Uroczystej Sesji Rady Miejskiej Leszna VIII kadencji, odbytej w dniu 17 stycznia 2023 roku w Miejskim Ośrodku Kultury w Lesznie przy ul. B. Chrobrego 3A, w godzinach od 16:00 do 18:23.

Pan Tomasz Malepszy – Przewodniczący Rady Miejskiej Leszna przewodniczy obradom LX Sesji Rady Miejskiej Leszna.

Porządek obrad:

1. Otwarcie obrad.
2. Wykład okolicznościowy dr. n. med. Tomasza Kazała pt. „Jan Jonston (1603 – 1675) wybitny uczyony dawnego Leszna”.
3. Wręczenie wyróżnień honorowych oraz podziękowań i nagród – wystąpienia okolicznościowe.
4. Zakończenie obrad.

Pkt 1. Otwarcie obrad.

Pan Przewodniczący Malepszy – Szanowni Państwo, serdecznie witam na Uroczystej Sesji Rady Miasta Leszna. Proszę o powstanie, wysłuchamy hymnu i hejnału miasta.

Hymn Polski.

Hejnał Miasta Leszna.

Dziękuję.

Pan Przewodniczący Malepszy – Drodzy, szanowni uczestnicy uroczystej sesji Rady Miasta Leszna. Wszystkim chciałem podziękować w imieniu władz samorządowych za przyjęcie zaproszenia kierowanego przez Pana Prezydenta miasta Łukasza Borowiaka i w imieniu Rady przez Przewodniczącego Rady. Dziękuję bardzo, że Państwo zechcieli poświęcić parędziesiąt minut, aby uszanować tą wyjątkową datę, jaką jest data powrotu miasta do Macierzy. To jedna z najważniejszych dat, jeśli nie najważniejsza w historii naszego miasta. Dziś, 103 lata później uświadamiamy sobie pełnię znaczenia tego dnia. Honorujemy tych, którzy swą pracą, działaniem uczestniczyli, współtworzyli i współtworzą historię naszego miasta. To, że w takim wymiarze tą sesję i tą datę obchodzimy, czcimy, to jest również pomysł Pana prezydenta Łukasza Borowiaka, aby właśnie w takiej formule, w takim wymiarze ten dzień uczcić. Nie tylko, dzień, ale tych, którzy nie tylko przez ostatnie 103 lata pracowali, mieszkali w Lesznie, ale również wcześniej. Szanowni Państwo, w imieniu władz samorządowych otwieram uroczystą sesję Rady Miasta. Serdecznie witam wszystkich, bez wyjątku, obecnych, a przecież jest nas pełna sala i wśród Państwa są mieszkańcy Leszna, ale również drodzy nam goście. Wśród nich jest Pan Jan Dziedziczak, minister, sekretarz stanu w Kancelarii Prezesa Rady Ministrów, poseł ziemi leszczyńskiej, kaliskiej, witamy, Panie ministrze, Panie pośle na naszej sesji. Jest z nami Pan senator Wojciech Ziemniak, witamy, Panie senatorze. Pan Zenon Józwiak reprezentuje wojewodę

wielkopolskiego, jest dyrektorem oddziału. Są z nami radni Sejmiku Wielkopolskiego, Pani Ewa Panowicz i Pan Marek Sowa, witamy serdecznie. Proszę Państwa, przepraszam za parę słów, które teraz powiem. Chciałem powitać tych, którzy są kreatorami miasta na ten czas, albo w przeszłości byli – jeżeli można gromkimi brawami ich powitać jak... może wymienię tych kilkanaście, kilkadziesiąt osób i z nazwiska, i z funkcji. Pozwoli to nam sprawniej sesję przeprowadzić. Witam oczywiście radnych VIII kadencji, serdecznie witam koleżanki i kolegów. Witam również tych, którzy są dla nas – radnych tej kadencji – wzorem, a więc radnych wcześniejszych siedmiu kadencji. Serdecznie witam gospodarza miasta, Pana Łukasza Borowiaka, Panie prezydencie. Zastępców prezydenta miasta Pana Adama Mytycha i Piotra Józwiaka. Ale są z nami byli prezydenci miasta Leszna, Pani Małgorzata Halec i Pan Edward Szczucki... zwykle bywa... Mamy dzisiaj wśród nas wyjątkowego gościa czy gości w osobach małżeństwa Lewandowskich – Pana Krzysztofa Lewandowskiego, wiceprezydenta miasta Leszna wraz z małżonką... przepraszam, Zabrze. Wydawało mi się, że tyle razy przewodniczyłem takim zgromadzeniom, a jednak emocje dają znać o sobie. Są z nami koledzy samorządowcy z powiatu ziemskiego leszczyńskiego Pan przewodniczący Jan Szkudlarczyk, Pan wicestarosta Maciej Wiśniewski, serdecznie witamy. Jest z nami rektor profesor Akademii Nauk Stosowanych Pan dr Janusz Poła, witamy magnificencją. Serdecznie w naszym imieniu władz samorządowych witam zasłużonych dla miasta Leszna oraz honorowych obywateli miasta, uhonorowanych wcześniej, ale również tych, których na LIX sesji uhonorowaliśmy tytułami Zasłużonych dla miast oraz tytułem Honorowy Obywatel miasta Leszna, serdecznie witam. Witam tych, których dla mnie, a my – jestem przekonany – nie tylko są solą i są gwarancją tego, że miasto będzie nadal się rozwijało: przedsiębiorców zarządzających ponad 7 tys. firm w różnym, oczywiście, wielkości i wymiarze. Witam bardzo serdecznie dyrektorów, prezesów, właścicieli leszczyńskich firm, z prezesem Izby Przemysłowo-Handlowej Tomaszem Łasowskim. Oczywiście witam dyrektorów, prezesów naszych struktur samorządowych miasta Leszna. Witam leszczyńskich proboszczów – obiecali nam, że będą. Msza była uroczysta, słowa kierowane do nas przez ks. Mieczysława Jarczewskiego zapadły w pamięci na dzisiaj, na jutro, ale sądzę – na pojutrze również. Witam przedstawicieli związków zawodowych. Jest z nami przewodniczący NSZZ „Solidarność” Karol Pabisiak. Jest z nami Pan Zenon Białas, przewodniczący struktur OPZZ w Lesznie. Jest z nami Pani Ewa Andrzejewska, przewodnicząca Międzyzakładowej Organizacji Związkowej Oświaty i Szkolnictwa Wyższego „Solidarność”. Mam nadzieję, że jest również z nami przewodniczący Związku Nauczycielstwa Polskiego struktur lokalnych Pan Piotr Gościński. Witam Panią Sabinę Kałużną oraz Panią notariusz Renatę Cejbę reprezentujące Izbę Notarialną w Poznaniu – witam serdecznie. Jest z nami Pani dr Lidia Dymalska-Kubisiak, przewodnicząca Leszczyńskiej Izby Lekarskiej – Pani doktor, witamy. Witam przedstawicieli organizacji społecznych, kombatanckich, w tym Panią Janinę Tonicką, Panią prezes Związku Sybiraków w Lesznie; oraz Panią Bigaj, przedstawicielkę Stowarzyszenia Rodzina Katyńska. Dowódcę Generalnego Rodzajów Sił Zbrojnych reprezentuje Pan płk. Piotr Jaraczewski, witamy w Lesznie. Witam Pana ppłk Macieja Binkiewicza, dowódcę Garnizonu Leszno, który jednocześnie reprezentuje dowódcę 4. Zielonogórskiego Pułku Przeciwlotniczego im. gen. Stefana Roewckiego „Grota”. Witam Pana płk Sylwestra Metelicę reprezentującego 19. Samodzielny Oddział Geograficzny w Lesznie. Witam Pana ppłk. Romana Krajniaka, szefa Wojskowego Centrum Rekrutacji w Lesznie. Witam Pana młodszego inspektora Sławomira Glapiaka,

I Zastępcę Komendanta Miejskiego Policji. Witamy Pana starszego brygadiera Macieja Zdęgę, Komendanta Szkoły Aspirantów Państwowej Straży Pożarnej w Poznaniu. Witam Pana młodszego brygadiera Sebastiana Kozłowskiego, Komendanta Państwowej Straży Pożarnej w Lesznie. Widziałem, że jest z nami również Zastępca Komendanta Państwowej Straży Pożarnej Pan starszy kapitan Paweł Plewa. Serdecznie witam Pana Andrzeja Szeremetę, Nadleśniczego Nadleśnictwa Karczma Borowa. Pana Zdzisława Rzeźniczaka, dyrektora Powiatowej Stacji Sanitarno-Epidemiologicznej w Lesznie. Panią dr Elżbietę Olender, dyrektor Archiwum Państwowego w Lesznie, Pana Krzysztofa Albińskiego, dyrektora Wojewódzkiego Szpitala Zespolonego w Lesznie, witamy Panie dyrektorze. Witam Pana dr Tomasza Kazała, który uświetni dzisiejsze wydarzenie wykładem o działalności Jana Jonstona w Lesznie. Witam Panią Małgorzatę Grygiel, komendant Hufca Pracy w Lesznie. Panią Monikę Lewandowską, pełnomocnika Wielkopolskiej Izby Rzemieślniczej w Poznaniu i również Zdzisława Smolibowskiego, starszego cechu Cechu Rzemiosł Różnych w Lesznie. Jest z nami Pani dr Kamila Szymańska, dyrektor Muzeum Okręgowego w Lesznie. Witam przedstawicieli organizacji pozarządowych, klubów sportowych, organizacji kombatanckich. Witam dyrektorów i prezesów leszczyńskich przedsiębiorstw, witam dyrektorów naszych jednostek samorządowych i spółek. Ponownie witam dyrektorów leszczyńskich szkół, przedstawicieli Rady Seniorów. Witam wszystkich przybyłych na uroczystą 60. Sesję Rady Miasta Leszna. Chciałem w naszym imieniu podziękować gospodarzowi tego obiektu za gościnę, ale jednocześnie za organizację, przygotowanie tego spotkania, Panie dyrektorze, dziękujemy bardzo, że doświadczamy tego miejsca. Szanowni Państwo, mamy za sobą trudny rok, ale przed nami równe nie łatwy. W działalności samorządowej nie zaniedbaliśmy rozwiązywania spraw ważnych i mniej ważnych. Nie tłumaczyliśmy się trudnościami w ich rozwiązywaniu covidem, najazdem Rosji na Ukrainę, nie zawsze takich rozwiązań prawnych, które sprzyjają naszym decyzjom. W swej codziennej pracy mieliśmy wsparcie w organizacjach pozarządowych, w aktywności zawodowej i społecznej mieszkańców Leszna. Dobra sytuacja ekonomiczna i finansowa miasta jest zasługą leszczyńskich przedsiębiorców kierujących i zarządzających ponad 7 tys. leszczyńskich firm. To jest dobro miasta, które było znaczące od powrotu miasta do Macierzy. Co znaczy gospodarka przekonujemy się dzisiaj, ale jak wczytujemy się w zarania Leszna, to zawsze gospodarka była i jest silną stroną Leszna. Przekonany jestem, że naszymi decyzjami nadal tak będzie. W 2023 roku będziemy bogatsi o doświadczenia minionych lat, będziemy zobowiązani wobec tych, którzy 103 lata temu rozpoczęli tworzenie współczesnego Leszna. Jako samorządowcy życzymy sobie stabilności prawa, jeszcze pełniejszej symbiozy w relacjach państwo-samorządy. Dziękuję bardzo za uwagę i jeszcze jeśli ktoś z zebranych uczestniczących w sesji chciałby zabrać głos, to teraz jest miejsce i czas. Zapraszam.

Pan Dziedziczak, Minister w Kancelarii Prezesa Rady Ministrów

– Bardzo, bardzo dziękuję, Panie Przewodniczący. Szanowni Państwo, to bardzo ważny moment, moment refleksji nad tym, w jakim kierunku idzie Leszno. 103 lata temu Leszno wróciło do Polski. Był to owoc pracy, wysiłku wielu pokoleń. Był to również koniec 127 lat zaborów na terenie Leszna i oczywiście, ta data skłania nas do pewnych podsumowań, jak to się stało, że przez te 127 lat udało się utrzymać polskość. I wreszcie to, o czym powiedział teraz Pan Przewodniczący, jakim to jest zobowiązaniem dla nas dzisiaj, po 103 latach. Otóż, tak naprawdę to jest to pytanie o odpowiedzialność za sprawy polskie na terenie Leszna kierowane do każdego

z nas. I oczywiście wielu z nas jest przyzwyczajonych do tego, że patriotyzm wiąże się z walką z karabinem w rękę o Polskę. Na szczęście w XXI wieku, przynajmniej do zeszłego roku, do 24 lutego, bym powiedział, że na szczęście to już nas nie dotyczy. Jak będzie? To już zobaczymy w przyszłości. Natomiast w XXI wieku patriotyzm ma też zupełnie inny wymiar. To, oczywiście, jest dbałość o te wszystkie elementy, które na polskość się składają: o wspólną, polską historię w Lesznie i historię polskości Miasta Leszna, o wspólną kulturę, tradycję, o piękno naszego języka, czyli o te wszystkie elementy, które na bycie Polakiem się składają. Bycie patriotą w XXI wieku to jest właśnie dbanie o te elementy, rozwijanie ich, przekazywanie następnym pokoleniom, ale również to jest postawa, którą bym sformułował jako *nieobojętność na to, co mnie otacza*, branie odpowiedzialności na to, co mnie otacza i dla mnie jest wielkim zaszczytem – jako przedstawiciel administracji rządowej Rzeczypospolitej – że mogę kierować słowa do osób, które są kwintesencją tych pojęć. To Państwo tu jesteście dlatego, że swoim życie, swoim postawą reprezentujecie właśnie tą postawę „nieobojętności na to, co mnie otacza”. W życiu chodzi nie tylko o to, żeby dbać o siebie, tylko żeby dbać o coś znacznie głębszego, szerszego, żeby właśnie no, toczyć walkę taką indywidualną z tym, o czym pisał Lew Tołstoj, nazywając to *egzystencją banalną*, czyli zapewnianiem tylko jakichś podstawowych potrzeb. To jest dbałość o dobro wspólne i bardzo Państwu dziękuję za to, co Państwo przez lata robicie; i myślę, że też pięknym symbolem, że właśnie w dniu powrotu Leszna do Polski, w dniu tego święta polskości dla miasta Leszna przyłączam się do tego, co powiedział Pan Przewodniczący, nisko się kłaniam Prezydentowi Borowiakowi i jego współpracownikom za pomysł, żeby to był kulminacyjny, patriotyczny dzień w kalendarzu Miasta Leszna. I piękne jest to, że w dniu powrotu Leszna do Polski następują ta doroczna uroczystość wręczenia wyróżnień Honorowego Obywatela czy Zasłużonego dla Miasta Leszna, czy też od niedawna Ambasadora, czyli właśnie podkreślenie w dniu polskości Leszna, podkreślenie tego, że dzisiejszym, XXI-wiecznym patriotyzmem jest ta postawa nieobojętności na to, co mnie otacza i brania odpowiedzialności. No, te osoby, które dziś te odznaczenia otrzymają są kwintesencją takiego życia i takiej postawy; i tak naprawdę to od nich możemy się uczyć nowoczesnego, bardzo potrzebnego naszemu krajowi patriotyzmu. Nisko się kłaniam wszystkim dzisiejszym nagrodzonym, oczywiście, też poprzednim pokoleniom nagrodzonych i proszę Państwa o to, żeby kontynuować swoją pracę, żeby wychowywać swoich następców. Niech żyje polskie Leszno. Dziękuję.

Pan Ziemiak, Senator RP – Panie Prezydencie, Panie Przewodniczący, ale przede wszystkim mieszkańcy królewskiego miasta Leszna, dzisiaj wasze święto. Można powiedzieć podsumowanie 103. rocznicy powrotu do Macierzy, ale to także jest wielkie wydarzenie właśnie w życiu całej społeczności tutaj leszczyńskiej i stąd ta sesja uroczysta i ta pełna sala tego Miejskiego Ośrodka Kultury. Pan Minister odniósł się do przeszłości, ja odniosę się do przyszłości, można powiedzieć, że wszystko, co przed nami. Wspomnieliśmy, było to wspomniane, Pan Przewodniczący wspomniał o trudnym okresie pandemicznym. Myślę, że chciałbym z tej okazji tutaj, nie z tej okazji pandemii, oczywiście, ale to, że powoli ona mija, to co przed nami, złożyć życzenia, bo myślę, że należą się życzenia zdrowia przede wszystkim, pomyślności, no i po tym okresie pandemicznym także wszelkiej normalności. Wszystkiego dobrego na świętowanie tej rocznicy i wszelkiej pomyślności w życiu osobistym, zawodowym i rodzinnym. Wszystkiego dobrego.

Pan Przewodniczący Malepszy – Dziękuję bardzo za słowa skierowane do nas. Proszę Państwa, koniec roku i początek to zawsze jest okazja do tego, żeby podziękować za pracę, podziękować za dzieło wykonane, ale to które będzie jeszcze wykonywane przez laureatów jedenastu uchwał podjętych przez Radę, a dotyczących przyznania tytułów Zasłużonych, Honorowy Obywatel Miasta Leszna, te tytuły za chwilę zostaną wręczone laureatom. Chcieliśmy bardzo podziękować za tą pracę, za to, że mogliśmy takie decyzje podjąć. I tak nawiązując do słów kierowanych z tego miejsca przez przedmówców, że jest to dowód na to, że posłanie, które jest z nami za sprawą tych, co Leszno 103 lata temu tworzyli jest w nas. Tak jest w codziennej pracy niezależnie od miejsca, czasu i funkcji. Chciałem, żeby ten punkt i poproszę Pana sekretarza Macieja Dziamskiego o poprowadzenie z tego miejsca. Przepraszam bardzo, jestem zdenerwowany. Jest czas na to, żeby Pan doktor Kazało uświetnił nasze spotkanie swoim referatem dotyczącym sylwetki Jana Jonstona, który pracował dla Leszna. Bardzo Państwa przepraszam, widać emocje jednak nadal mi towarzyszą. Panie doktorze, powodzenia.

Pkt 2. Wykład okolicznościowy dr. n. med. Tomasza Kazało pt. „Jan Jonston (1603 – 1675) wybitny uczyony dawnego Leszna”.

Pan dr n. med. Kazało – Dzień dobry, serdecznie Państwa witam. Chciałem bardzo podziękować Panu Przewodniczącemu, Panom Prezydentom za zaproszenie. Jest dla mnie ogromnym zaszczytem, że mogę tutaj przed Państwem wygłosić wykład. Chciałem powiedzieć o Janie Jonstonie, wybitnym uczonym dawnego Leszna. Żeby o nim opowiedzieć, chciałem cofnąć się do historii Polski, historii Leszna z tamtych czasów. W wieku XVII Rzeczypospolita osiągnęła maksymalny w swojej historii zasięg terytorialny. Powierzchnia w 1634 roku wynosiła aż 999 tys. m², czyli ponad 3 razy więcej jak obecnie. W latach 1592–1599 istniała unia polsko-szwedzka. W 1610 roku wojska Rzeczypospolitej zdobyły Moskwę. W 1611 roku w Warszawie miał miejsce hołd zdetronizowanego cara moskiewskiego przed królem Polski Zygmuntem III Wazą. Jego syn Władysław IV Waza był jednocześnie królem Polski, wielkim księciem litewskim, wybranym i tytularnym carem rosyjskim i tytularnym królem Szwecji. W połowie XVII wieku nastąpiło jednak podważenie pozycji międzynarodowej Polski, spowodowane wybuchem powstania Chmielnickiego w 1648 roku, interwencją rosyjską po stronie kozaków oraz wybuchem wojny polsko-rosyjskiej w 1654 roku, oraz najazdem szwedzkim w 1655 roku. Osłabione państwo padło ofiarą najazdu turecko-tatarskiego w 1672 roku. Zakończona zwycięstwem wojsk polskich Jana III Sobieskiego odsiecz wiedeńska w 1683 roku okryła międzynarodową sławą oręż polski. Pierwsza wzmianka źródłowa o Lesznie pochodzi z 1393 roku. Początkowo Leszno było prywatnym miastem szlacheckim, a przywilej lokacyjny uzyskało w 1547 roku od króla Zygmunta Starego. Usytuowanie Leszna na pograniczu ze Śląskiem wiązało się z szybko postępującym rozwojem miasta. Również handel lądowy między Rzeczypospolitą i innymi krajami europejskimi i azjatyckimi, a także walki polityczne i prześladowania religijne na terenach należących do Habsburgów przyczyniły się do szybkiego rozwoju miasta. Wśród grup ludności chętnie osiedlających się w Lesznie wyróżnić możemy braci czeskich. Bracia czescy to ruch społeczno-religijny w Czechach, który wyłonił się z husytyzmu w II połowie XV wieku. W XVI wieku bracia czescy podjęli dialog z Kościołem ewangelickim, w wyniku którego przyłączyli się do protestantyzmu. Pierwotnie bracia czescy głosili

utopijny program chrześcijańskich gmin zbudowanych na zasadzie ewangelicznej równości społecznej i ubóstwa. Odrzucali jako największe zło wojnę i przemoc. Unikali służby wojskowej i pełnienia funkcji publicznych. Głosili, że jedyna prawda jest zawarta w Biblii. Chrzcili i katechizowali ponownie konwertyków. Odrzucali dogmaty Kościoła Katolickiego. Pierwsza grupa braci czeskich osiedliła się w Lesznie już w 1516 roku. Do końca XVI wieku liczba miasta Leszna nie przekroczyła 1000 osób. Przełomowa dla rozwoju miasta była 3. i 4. dekada XVII wieku. W 1628 roku osiedliła się głównie w Lesznie licząca ponad 1700 osób grupa braci czeskich pochodząca z Czech i Moraw, ze znamienitym swoim przedstawicielem Janem Amosem Komeńskim. W związku z tym Leszno stawało się jednym z najbardziej znanych ośrodków życia intelektualnego. W dalszym ciągu w okresie wojny trzydziestoletniej do Leszna napływała masowo ludność protestancka ze Śląska. Z samej Góry Śląskiej przybyło w 1631 roku 4 tysiące mieszkańców. Masowa imigracja do Leszna sprawiła, iż stało się ono jednym z największych miast w kraju, a król Zygmunt III wyniósł miasto do rzędu znamienitych miast Rzeczypospolitej. W mieście osiedlała się ludność żydowska, niemiecka, Szkoci oraz Włosi. Wraz z rozwojem demograficznym następował rozwój przestrzenny miasta. W latach 1636–1639 do Leszna przyłączono nowe tereny. Powstawały murowane domy mieszczkańskie, gmachy użyteczności publicznej takie jak ratusz, szkoły i kościoły. Pierwotny, późnorenesansowy budynek ratusza powstał w latach 1637–1639, według projektu Krzysztofa Bonadury Starszego. Składał się z dwóch kondygnacji oraz wieży, jako elewacji wieńczącej attykę palmetowską. Na piętrze znajdowała się sala obrad rady miejskiej i sądu oraz kancelaria miejska i archiwum. W przyziemiu pomieszczenie dla straży miejskiej i więzienie. Ratusz spalił się wraz z najazdem szwedzkim w 1656 roku. Początki kościoła luteranckiego Krzyża sięgają I połowy XVII wieku, kiedy to na mocy przywileju Rafała Leszczyńskiego, w latach 1633–1635 luteranie wzniesli pierwszą, drewnianą świątynię. Spłonęła ona jednak w 1656 roku, ale w 1666 roku została odbudowana i ponownie poświęcona. Gospodarczy potencjał Leszna opierał się na rzemieślnikach działających w sukiennictwie oraz młynarstwie. Początkowo towary trafiały do okolicznych miejscowości, zasadniczy zwrot nastąpił w I połowie XVII wieku, kiedy to w wyniku emigracji przybyło do Leszna wielu rzemieślników różnych specjalności, zwłaszcza sukienników. W Lesznie zrodził się wówczas jeden z najaktywniejszych ośrodków gospodarczych w Wielkopolsce. W Lesznie następował także znaczący rozwój młynarstwa, w okolicy Leszna stało wówczas 70 wiatraków, a młynarze obok sukienników należeli do najsilniejszej z grup rzemieślniczych. Miasto stanowiło silny ośrodek handlu. Leszczyńscy kupcy prowadzili stałą wymianę handlową z Poznaniem, Wrocławiem, Gdańskiem, Warszawą, Krakowem, Lublinem oraz Lwowem, a także z miastami zagranicznymi. Rozwojowi gospodarczemu miasta towarzyszył rozwój kultury oraz edukacji. Początkowo życie kulturalne skupiało się wokół szkoły braci czeskich. Powstała ona w 1555 roku, była czteroletnim gimnazjum. Okres świetności szkoły rozpoczął rektorat Jana Rybińskiego, mający miejsce w latach 1626–1629. Od roku 1628 nauczycielem szkoły został Jan Amos Komeński. W trakcie rozwoju szkoły i rektoratu Jana Amosa Komeńskiego w latach 1637–1641 gimnazjum było określane mianem Lesnaeum, a nawet jako Nowe Ateny. Widocznie zmieniał się skład społeczny szkoły. Początkowo uczniowie byli potomkami braci czeskich, mieszczan leszczyńskich, natomiast w następnych latach kształciło się wielu potomków szlachty: Potoccy, Ossowscy, Bojanowscy, a nawet magnaterii: Leszczyńscy, Gorzeńscy, Schlichtingowie. W Lesznie zdobywali wiedzę z zakresu

filozofii, teologii, medycyny, prawa, a także fizyki, astronomii, matematyki, geometrii, geografii i historii. Nauka odbywała się po łacinie i w języku ojczystym. Pracę naukową w Lesznie wspierała bogata biblioteka i cenne archiwa Jednoty Czeskiej, sprowadzona z Kralic. Istotną rolę odgrywała drukarnia prowadzona przez znanego drukarza Mateusza Krokocińskiego, która stała się jedną z większych drukarni naukowych w Polsce. Niestety, okres świetnego rozwoju miasta został przerwany podczas potopu szwedzkiego. Leszno jako żywotny punkt pracy kulturalnej i naukowej na długo przestało istnieć. Podczas najazdu Szwedów bracia czescy sprzyjali raczej protestanckim Szwedom. Już wiosną 1655 roku Wacław Sadowski, syn uciekinierów z Czech zaczął tworzyć regiment ciężkiej kawalerii rekrutujący się z mieszkańców Leszna i Wschowy. Mieszczanie Leszna i Wschowy mieli na regiment dać 21 tys. talarów, sam Jan Amos Komeński wyłożył, jak mówią dokumenty, niebagatelną kwotę 500 talarów. W jego skład – skład regimentu wchodził głównie Niemcy, ale służyli tam także Polacy. Regiment trafił pod komendę gen. Burcharda Mullera. Był on dowódcą wojsk oblegających klasztor na Jasnej Górze. Obrona klasztoru stała się symbolem oporu przeciwko Szwedom. Niestety, tutaj ludność leszczyńska, za sprawą braci czeskich, stała po stronie atakujących klasztor. Po skutecznej obronie twierdzy nasiliła się antyszwedzka partyzantka, tak zwana konfederacja. W kwietniu 1656 roku Polacy spalili Leszno, które mimo kapitulacji Bogusława Leszczyńskiego stawiało opór konfederatom. Partyzanci 28 kwietnia złupili i spalili doszczętnie miasto. Pożar trwał przez 3 dni i strawił większość budynków w obrębie obwałowań i na przedmieściach wraz z licznymi wiatrakami. Mieszkańcy Leszna w większości opuścili miasto, kierując się na Śląsk, wielu z nich, niestety, zginęło. Wiek XVII to okres wielkiego zdynamizowania rozwoju nauk przyrodniczych, w tym także medycyny. Rozwój medycyny miał jednak przez dłuższy czas charakter rozwoju ściśle naukowego i nie przekładał się bezpośrednio na doskonalenie metod terapii, jak też nie skutkowało lepszą organizacją usług medycznych czy zwiększeniem dostępności doświadczeń medycznych, nie prowadził też do polepszenia stanu sanitarnego ówczesnych społeczeństw. Lekarze wykonujący swój zawód po studiach uniwersyteckich otaczani byli powszechnym szacunkiem i dbali bardzo o zachowanie prestiżu zarówno osobowego, jak i całej profesji. Dlatego starali się nie dopuszczać żadnej konkurencji, a taką stanowili dla nich chirurdzy. Co ciekawe, chirurdzy w większości nie kończyli studiów uniwersyteckich i mieli jedynie wykształcenie praktyczne. Wykonywali jednak co bardziej skomplikowane operacje, więc ich pozycja zawodowa i społeczna stale wzrastała. Chirurdzy nie byli uważani za lekarzy, ale za rzemieślników zajmujących się brudną robotą – a wachlarz ich usług był bardzo, bardzo szeroki: nastawiali kości, strzygli brody, strzygli włosy. Później te branże się połączyły, ale pierwotnie lekarz był zawodem uniwersyteckim, zachowawczo medycyną zajmujący się, natomiast zabiegi i inne rzeczy były wykonywane przez chirurgów. O XVII-wiecznej medycynie wiemy – no, niestety, były to trudne czasy, trudne czasy były dla ludzi generalnie. Przypomnijmy sobie tą superprodukcję „Ogniem i mieczem”, kiedy to pajęczyna łącznie z chlebem zagniatana i stosowana w leczeniu rany. Niestety, na dworach królewskich było podobnie w 1685 roku, czyli pod koniec XVII wieku zmarł król Anglii i Szkocji, król Karol II Stuart. Największy ból jednak nie sprawiła mu niewydolność nerek, na którą umarł, tylko metody leczenia, podjęte przez jego medyków. Gdy 2 lutego król obudził się chory, od razu odciągnięto mu pół litra krwi, po czym wezwano najlepszych lekarzy. Ponieważ stan chorego wydawał się pogarszać, za pomocą baniek odciągnięto mu dodatkowo około ćwierć litra. Przybyte medyczne autorytet nakłoniły króla do półknięcia

antymonu, toksycznego metalu. Ponieważ JKM zaczął strasznie wymiotować, więc zaaplikowano mu całą serię lewatyw. Na tym, niestety, nie koniec. Później zgolono mu włosy i posmarowano czaszkę bolesne oparzenia, aby sprowadzić w dół szkodliwe humory, zaś na stopy naklejono mu plastry z drażniącymi substancjami chemicznymi, by owe humory przyciągnąć. Przy okazji odciągnięto mu jeszcze około 300 ml krwi. Próbowano jeszcze innych metod – karmiono króla słodyczami, dźgano rozpalonym do czerwoności pogrzebaczem, aplikowano w stylu „40 kropel wydzielin z czaski człowieka, który nie został pochowany”. Na koniec wepchnięto do królewskiego gardła kamienie z jelit kozła pochodzącego z Indii. To, proszę Państwa, było 400 lat temu, więc tak się nam wydaje, że to nie była starożytność, ale niedawno, więc też trudno nam powiedzieć, co o naszych postępowaniach lekarskich będzie się mawiało za kolejne 200–300 lat. Niestety, czas kreuje rzeczywistość. Ogółem, według wspomnianych demografów, średnia długość życia w Europie I poł. XVIII wieku, czyli nawet nie w XVII, a w XVIII, wynosiła od 25 do 28 lat, a w II zaczęła się podnosić do nieco ponad 30 lat, ale wynika to z tego, że no, niestety, młodzi ludzie, dzieci bardzo, bardzo wcześnie umierali. To była era, nie było ery antybiotyków, ery diagnostyki, niestety, trzeba było mieć dużo szczęścia, żeby żyć, żeby przeżyć. Śmiertelność wśród noworodków do 1. roku życia stanowiła 25%, więc co czwarte dziecko umierało; natomiast do 7. roku życia umierało 40% dzieci. Wydaje się nam to bardzo tragiczne, ale niestety, taka wtedy była rzeczywistość. Teraz przejdźmy do tematu wykładu, do Jana Jonstona. Jan Jonston był potomkiem starego możnego rodu szkockiego osiadłego w południowej Szkocji w dolinie rzeki Annandale w hrabstwie Dumfries. Ojciec Jana, Szymon, wraz ze swymi braćmi Franciszkiem i Gilbertem z nieznanymi bliżej powodów wyemigrowali w 1596 roku ze swej ojczyzny. Franciszek i Szymon po kilku latach osiedlili się w Polsce, w Szamotułach. Tutaj, w 1601 roku Szymon poślubił Niemkę Annę Becker, córkę mieszczanina i burmistrza szamotulskiego. Z tego małżeństwa urodził się 3 września 1603 roku Jan Jonston, który tak jak ojciec został kalwinem do 8. roku życia przebywał wraz ze swoim młodszym bratem Aleksandrem w domu rodzinnym w Szamotułach. Kalwinizm, dla przypomnienia, ewangelicyzm reformowany – jeden z czołowych nurtów protestantyzmu. Kalwinizm wywodzi się z reformacji szwajcarskiej. Za początek tego nurtu protestantyzmu przyjmuje się 1 stycznia 1519 roku. Teolodzy reformowani opierali swoją doktrynę na Biblii i jej centralnym punktem stała się nauka o predestynacji, czyli inspirowana poglądami św. Augustyna i podkreślająca suwerenność Boga. Wedle niej ludzie od chwili urodzenia są przeznaczeni przez Boga albo do zbawienia, albo do potępienia. Dobre uczynki wynikają z tego, że ktoś, wiadomo, jest przeznaczony do zbawienia, natomiast złe, że do potępienia i nie było możliwości zmiany generalnie. Moment urodzenia tutaj decydował o późniejszych losach. W latach 1611–1614 uczęszczał do znanej szkoły braci czeskich w pobliskim Ostrorogu, po 3 latach naukę kontynuował w sławnym gimnazjum klasycznym w Bytomiu Odrzańskim na Śląsku. Naukę przerwała mu, niestety, śmierć obojga rodziców. W 1617 roku po krótkiej chorobie zmarła matka, a w marcu 1618 roku jego ojciec. Opiekę nad niepełnoletnim Jonstonem sprawowali początkowo nauczyciele bytomscy, a następnie stryj Franciszek, który wiosną 1619 roku wysłał bratanka na dalszą naukę do protestanckiego gimnazjum w Toruniu. Obiektem zainteresowań Jonstona stała się fizyka, etyka, polityka, metafizyka, świetnie posługiwał się językiem hebrajskim. Już w wieku 19 lat kontynuował naukę na największym i najświetniejszym uniwersytecie szkockim w Saint Andrews. Zasłynął z wielkiej pracowitości, gorliwie i z zapałem zdobywał wiedzę, czym zwrócił na siebie uwagę wybitnych i wpływowych osób

w Szkocji. Jednak w 1625 roku z przyczyn prawdopodobnie majątkowych powrócił do Szamotuł. Panująca w Polsce zaraza ograniczyła możliwość powrotu do Szkocji. Jonston przyjął stanowisko wychowawcy synów szlacheckiej rodziny Korczbok-Zawadzkich. W chwilach wolnych oddawał się studiom z zakresu przyrodoznawstwa i medycyny. Jednak studia z dala od ośrodków akademickich nie zadawały go i wraz ze swoimi podopiecznymi ruszył w drogę. 13 lutego 1630 roku zapisał się na sławny uniwersytet w Lejdzie jako „polonus medicinae studiosus”. Medycyna, a w szczególności anatomia była tam na bardzo wysokim poziomie. Po roku studiów na przełomie 1630/1631 roku Jonston wyjechał do Londynu, a później do Cambridge, gdzie studiował medycynę i nauki przyrodnicze. Studia te wyglądały na spotkaniu z profesorami, spotkaniu z innymi studentami, nie były to jak dzisiejsze studia, które składają się z wykładów, zajęć, ćwiczeń, egzaminów. Jego sława oraz znajomości z wieloma wybitnymi ludźmi otworzyły mu możliwość pracy i rozwoju w najznamienitszych miastach ówczesnej Europy. Jednak wybrał stanowisko wychowawcy i nauczyciela Bogusława Leszczyńskiego, syna Rafała, wojewody bełskiego. W sierpniu 1631 roku Jonston powrócił do Leszna. Już po pół roku po swoim powrocie wraz ze swoim wychowankiem wyruszył w kolejną, daleką podróż. 15 kwietnia 1634 roku, w wieku 31 lat, na uniwersytecie w Lejdzie uzyskał doktorat z medycyny oraz prawdopodobnie filozofii. Dalsze podróże obejmowały Francję, Włochy. 15 października 1636 roku przybył do Leszna. Bogusław Leszczyński po śmierci ojca powierzył Jonstonowi urząd fizyka miejskiego oraz stanowisko swego lekarza przybocznego. Jako lekarz przyboczny Leszczyńskiego czuwał nad zdrowiem członków rodziny oraz osób należących do dworu, ale leczył także wieśniaków, bogatych mieszczan. Dużo tworzył, dużo pisał, dużo jego dzieł powstało właśnie w tamtym okresie. Jan Jonston zawarł związek małżeński w 1637 roku z Krystyną, córką aptekarza Samuela Hortensiusa ze Wschowy. Po rychłej śmierci żony powtórnie ożenił się w 1638 r. Było to szczęśliwe małżeństwo z Anną Rożyną, córką nadwornego lekarza królewskiego Mateusza Fechnera. Z drugą swoją żoną uczony żył w wielkiej harmonii, oboje dożyli późnej starości. Anna była kobietą zapobiegliwą i doskonale rozumiejącą swego męża. Niewątpliwie dzięki niej miał Jonston możliwość tak wytrwale i płodnie pracować naukowo. Z czworga dzieci, urodzonych z tego małżeństwa, troje wcześniej zmarło, a jedyna córka – Anna Regina – wyszła później za patrycjusza wrocławskiego. Córka urodziła jedyne go syna – ukochanego wnuka Jonstona Jana Samuela, którego naukowiec często odwiedzał we Wrocławiu. Pobyt Jonstona w Lesznie to czas rozkwitu miasta. Miasto znane było z działalności gospodarczej, kulturalnej, stanowiło ośrodek handlu i przemysłu. Pracowali tu też znani na zachodzie Europy uczeni: Jan Amos Komeński, Jan Rybiński, Jan Dekan oraz wielu, wielu innych. Warunki pracy dla Jonstona w Lesznie były świetne. Poza wykonywaniem zawodu lekarza wykazywał zainteresowania pedagogiczne. Był wykładowcą leszczyńskiego gimnazjum, przyjaźnił się z Janem Amosem Komeńskim. Choć Jonston nigdy nie pracował w gimnazjum jako typowy nauczyciel, zajmował się przygotowaniem programów nauczania, zgodnych z nimi podręczników, w tym również dla swojej szkoły w Lesznie, gdzie sformułował własne założenia dydaktyki oparte o metody Komeńskiego. Podejście do genezy chorób i ich leczenia głoszone przez Jonstona wydają nam się współcześnie dziwne. Uważał on między innymi, iż powietrze wciągane do płuc służy do chłodzenia rozgrzewającego się podczas ciągłego ruchu serca. Wśród przyczyn widnieją u niego na pierwszym miejscu czynniki nadprzyrodzone. W terapii uznawał wiarę w moc leczniczą natury, a rolę lekarza uważał jako pomocniczą. Jednak był to XVII wiek, nie znano podstaw histologii,

serologii, bakteriologii, fizjologii. Jednak pewne wzorce dotyczące higieny, etyki, postępowania z pacjentem pozostały aktualne do dziś, a heroiczna praca Jonstona i jego grube księgi, dziś, niestety, pokryte kurzem były cegiełką w rozwoju obecnej medycyny. Tak jak ten fundament, którego nie widzimy, ale dzięki temu fundamentowi stoi okazały budynek. Jan Jonston mieszkał prawdopodobnie na rynku, w kamienicy, w której obecnie znajduje się apteka. Kamienica powstała w XVII wieku jako szczytowa budowla barokowa i należy do najstarszych tego typu obiektów na leszczyńskim rynku. Na klińcu portalu wyryto datę 1635, która stanowi zapewne ślad budowy domu. Nad swym domem w Lesznie miał umieszczony łaciński napis, który po przetłumaczeniu brzmi: „Ludzką rzeczą jest błędzić, więc może błędzę, ale pragnieniem moim jest pogłębić wiedzę i wzbogacić nią mój kraj”. Jan Jonston przebywał w Lesznie do 1656 roku. Miasto legło wtedy w zgliszczach. Został on jednym z uchodźców. Mimo wspólnej religii ze szwedzkim najeźdźcą, uważał okupantów za barbarzyńców. Po opuszczeniu Leszna osiadł w majątku w Składowicach k. Lublina. Pracował tam jako lekarz oraz ceniony erudyta. Utrzymywał kontakty z uczonymi z całej Europy. Dla poratowania zdrowia regularnie odwiedzał uzdrowisko w Cieplicach. Jan Jonston zmarł 8 czerwca 1675. Jego ciało zgodnie z jego wolą przeniesione zostało do Leszna, gdzie 29 września tegoż roku na cmentarzu kalwińskim odbył się jego pogrzeb. Jan Jonston był wybitnym myślicielem i uczonym. Nie było niemal dziedziny nauki, w której nie pozostawiłby trwałej spuścizny. Znał 12 języków obcych. W 8 tomach zawarł kompletny pogląd na ówczesną wiedzę medyczną. Opublikował także traktat o naturalnych wodach leczniczych. Przyrodzie poświęcił 35 tomów. Stawia się go dziś obok Barucha Spinozy, wielkiego filozofa holenderskiego, który zresztą czerpał wiele myśli z dzieł Jana Jonstona. O popularności dzieł Jonstona świadczy ogromna ilość wydań w XVII i XVIII wieku oraz liczne przekłady języki obce. Wg przekazu Stanisława Schwanna jeszcze w 1721 roku prace przyrodnicze i medyczne Jonstona były obowiązkowymi podręcznikami na wszystkich niemieckich uniwersytetach. Za najważniejsze dzieło przyrodnicze uważa się encyklopedię „Theatrum universale historiae naturalis” („Teatr powszechny historii naturalnej”), którą Jonston napisał w 1649 roku w Lesznie. Pierwsze, bogate ilustrowane wydanie tej wielotomowej książki ukazało się we Frankfurcie nad Menem w latach 1650–1653. Dzieło było streszczeniem całej wiedzy zoologicznej zgromadzonej przez uczonych od czasów starożytnych do współczesnych autorowi. „Historiae naturalis” było dziełem o charakterze popularnonaukowym, przeznaczonym do celów edukacyjnych. Opracowanie Jonstona liczyło ponad 1500 stron i około 300 tablic przedstawiających blisko 1000 gatunków zwierząt. Obecnie każdy z nas zna pomnik Jana Jonstona. Pomnik stanął w Lesznie w parku, na byłym cmentarzu kalwińskim, gdzie pochowanego uczonego. Park otrzymał imię Jana Jonstona w 1976 roku. Pomnik jest prawdopodobnie jedynym w Europie pomnikiem tego uczonego. W związku z 300. rocznicą jego śmierci Jana Jonstona jedna z ulic Szamotuł otrzymała również jego imię. Na pomniku mamy 3 miasta, bardziej bliskie uczonemu: Leszno, Szamotuły i Składowice. Wielkopolska Izba Lekarska równoległe z dyrekcją Wojewódzkiego Szpitala Zespołowego zgłosiła wniosek, aby Wojewódzki Szpital Zespołowy w Lesznie nosił imię Jana Jonstona. Należy tutaj wspomnieć, że przed wybudowaniem i przeniesieniem szpitala do nowego gmachu na ul. Kiepur, szpital nosił już imię Jana Jonstona, ale wraz z reorganizacją Zespołowego Szpitala Wojewódzkiego to imię jak gdyby zaginęło. Wcześniej, nie wcześniej, ale też imię Jana Jonstona otrzymał Szpital Powiatowy przy ul. Bema w Lubiniu, ale przekształcając się w Miedziowe Centrum Zdrowia to imię też stracił.

Inskrypcja na kamieniu nagrobnym Jonstona oddaje pozycję wielkiego człowieka XVII wieku, w których to słowach można streścić ten referat: *„Tutaj pozostały złożone kości największego polihistora i lekarza Jana Jonstona, pochodzącego ze szlachetnie urodzonej rodziny Skotków, zasłużonego w świętej literaturze, który żył 72 lata, umarł w roku 1675. Swoim współczesnym, a szczególnie wykształconemu światu pozostawił trwałe wspomnienie oraz podziw potomnych”*. Bardzo dziękuję, chciałbym bardzo Państwu podziękować za uwagę. Bardzo dziękuję.

Pan Przewodniczący Malepszy – Bardzo dziękuję, Panie doktorze. Widać, jak bogactwo życiorysu i dorobku Jana Jonstona – to pewnie również nami powodowało, że Rada Miasta podjęła uchwałę o tym, że rok bieżący jest rokiem Jana Jonstona i te sugestie, które Pan doktor wypowiedział na koniec będą pewnie nami powodowały w działaniach na rzecz tego, aby szpital leszczyński miał imię Jana Jonstona. Dziękuję jeszcze raz.

Pkt 3. Wręczenie wyróżnień honorowych oraz podziękowań i nagród – wystąpienia okolicznościowe.

Pan Przewodniczący Malepszy – Teraz punkt, w którym będziemy realizować 11 uchwał Rady Miasta dotyczących nadania tytułu Zasłużony i Honorowy Obywatel Miasta Leszna, i również ów realizacja decyzji Pana prezydenta o uhonorowaniu nagrodami i wyróżnieniami tych mieszkańców Leszna, którzy swoją działalnością nie tylko zawodową, ale przede wszystkim społeczną wyróżnili się. Stąd za chwilę będziemy mogli poznać laureatów tych decyzji. O realizację tego punktu poproszę Pana sekretarza Macieja Dziamskiego. Jeszcze raz przepraszam za swoje faux-pas. Proszę bardzo.

Pan Sekretarz Dziamski – Bardzo dziękuję, Panie Przewodniczący. Panie i Panowie, wiele już dzisiaj padło słów odnoszących się doniosłości wydarzeń i skomplikowanej natury procesów historycznych, jakie w minionych już ponad 100 latach doświadczaliśmy. Historia zarówno ta duża, jak i ta trochę mniejsza to zawsze są ludzie i ich decyzje, i życiowe wybory. Każdego roku, od wielu już lat leszczyński samorząd o tych, którzy swoją obecnością wpisali się w historię miasta. Szanowni Państwo, najwyższą formą, w jaki leszczyński samorząd, a więc tak naprawdę mieszkańcy mogą wyrazić swoje uznanie dla szczególnych dokonań konkretnych ludzi, są nadawane przez Radę Miejską Leszna tytuły Honorowy Obywatel Miasta Leszna i Zasłużony dla Miasta Leszna. W tym roku Rada Miejska takie wyróżnienie przyznała jedenastokrotnie. Jedna osoba otrzymała tytuł Honorowego Obywatela Miasta, dziesięć pozostałych to wyróżnienia, które noszą tytuł Zasłużony dla Miasta Leszna. Dwa z tych wyróżnień zostały przyznane pośmiertnie, a pozostałe trafiły zarówno do osób fizycznych, jak i do ważnych dla miasta Leszna instytucji. I tak szanowni Państwo, tytuł Honorowego Obywatela Miasta Leszna został przyznany Panu prof. dr hab. Bogusławowi Polakowi. Profesor Bogusław Polak urodzony 3 stycznia 1945 roku w Gorlicach należy do grona najwybitniejszych historyków polskich, którego dojrzewanie naukowe przypadło na lata 70. i 80. XX wieku, a ugruntowanie pozycji naukowej na przełom 2020 i 2021. Od początku swojej drogi naukowej związany był z poznańskim środowiskiem historycznym. Specjalizuje się w zakresie historii najnowszej, historii wojskowej oraz biografistyce i źródłoznawstwie. Jest wybitnym znawcą powstania wielkopolskiego, któremu poświęcił swoje życie zawodowe. Dorobek naukowy Pana profesora Polaka jest znaczący, jest autorem ponad 50 monografii i prawie 400 artykułów, kilkuset biografów w słownikach biograficznych, współtworzył również wiele

audycji radiowych i telewizyjnych. Od 1997 roku uczestniczył w organizowanych w Lesznie konferencjach naukowych i popularnonaukowych poświęconych powstaniu wielkopolskiemu, udziałowi leszczyńskich pułków w kampanii 1939 roku, Polskich Sił Zbrojnych na Zachodzie, a także postaci pułkownika, a potem generała Stefana Roweckiego „Grota”. Był jednym z założycieli działającego w Lesznie Instytutu im. gen. Stefana Roweckiego „Grota”. Pan profesor jest członkiem m. in. Poznańskiego Towarzystwa Przyjaciół Nauk, Polskiego Towarzystwa Historycznego, Polskiego Towarzystwa Ekonomicznego oraz Instytutu im. gen. Stefana „Grota” Roweckiego w Lesznie. Został odznaczony m. in. Krzyżem Oficerskim i Krzyżem Kawalerskim Orderu Odrodzenia Polski, Złotym Krzyżem Zasługi, Medalem 100-lecia Odzyskania Niepodległości i Medalem Edukacji Narodowej, oraz Nagrodą Honorową „Dobosz Powstania Wielkopolskiego”. Bardzo proszę Pana profesora o podejście tutaj, a Pana przewodniczącego Tomasza Malepszego i prezydenta Łukasza Borowiaka o uhonorowanie przyznaniem przez Radę wyróżnienia. Szanowni Państwo, to nie jedyne wyróżnienie, które otrzyma dzisiaj Pan profesor Polak. Pana profesora poprosimy, aby jeszcze z nami został, ponieważ działające w Lesznie Stowarzyszenie Oficerów Rezerwy 69. Leszczyńskiego Pułku Przeciwlotniczego im. gen. Stefana Roweckiego „Grota” przyznało aktem nadania Panu profesorowi Bogusławowi Polakowi medal pamiątkowy na 100-lecie garnizonu Wojska Polskiego. Bardzo proszę Pana pułkownika Mirosława Rochmankowskiego o to, aby wręczyć to wyróżnienie i uhonorować Pana profesora również tym wyróżnieniem. Bardzo proszę, Panie pułkowniku.

Pan Profesor Polak – Szanowny Panie Prezydencie, szanowni Panie i Panowie radni królewskiego miasta Leszna, szanowny Panie Ministrze i Senatorze, Panie dyrektorze, szanowni Państwo, wielki to honor i zaszczyt otrzymać tytuł Honorowego Obywatela Miasta Leszna, wyróżnienie kombatantów miejscowych i to przy takiej niezwyklej okazji, jakim jest 17 stycznia dla Leszna. Z Leszнем łączą mnie wiele kart historii miasta; to 17. Pułk Ułanów Wielkopolskich im. Króla Bolesława Chrobrego i 55. Poznańskiego Pułku Piechoty. O Leszno w dniach powstania wielkopolskiego toczyły się zacięte walki oddziałów dowodzonych przez por. Bernarda Śliwińskiego. W odwecie po latach, w trakcie okupacji mieszkańcy miasta i regionu płacili najwyższą cenę za swój patriotyzm. Leszno to także pamięć dnia dzisiejszego, to Instytut gen. Stefana Roweckiego, to Seminarium Powstania Wielkopolskiego. Jest to instytucja ważna dla zbiorowej pamięci, ale także to pamięć, którą krzewią pomniki, archiwum, muzeum, biblioteka, liczne stowarzyszenia, działające na terenie miasta i okolicy. Bardzo blisko mi do miasta, w którym po dzień dzisiejszy łączy się nieuchronnie z pamięcią o tych, którzy tworzyli dzisiejszy kształt, piękny i budzący szacunek. Raz jeszcze dziękuję za zaszczyt, który mnie spotkał, który spotkał również moją uczelnię Politechnikę Koszalińską, który zachęca do dalszej pracy na rzecz historii miasta – także mego - Leszna. Dziękuję z całego serca.

Pan Sekretarz Dziamski – Szanowni Państwo! Pierwszy tytuł Zasłużony dla Miasta Leszna trafi do Pani Krystyny Grys. Pani Krystyny Grys urodziła się i mieszka w Lesznie. Tworzyć poezję zaczęła w 1992 roku. W 1993 debiutowała fraszkami i wierszami które opublikowano w „Wiadomościach Kościańskich”, z którą to gazetą Pani Krystyna współpracowała przez 6 lat. W latach 1994–1998 współpracowała również z „Gazetą Poznańską” oddział w Lesznie, w której to gazecie miała swój kącik „Fraszki na codzienność”. Pierwszy tomik poezji o tytule „W oczach lustro” ukazał się w 1996 roku. Wiersze tej laureatki nagrody

drukowane były w wielu annałach. Tłumaczono je na język niemiecki, ukraiński, rosyjski, angielski, węgierski, a nawet na esperanto. Pani Krystyna Grys była laureatką Międzynarodowego Konkursu w Bielsko-Białej, kilku ogólnopolskich konkursów poetyckich w Warszawie, w Kaliszu dwukrotnie, w Środzie Wielkopolskiej, w Lesznie. W roku 2013 za działalność dla kultury polskiej otrzymała Nagrodę im. Marii Konopnickiej. Rok później, w maju 2014 roku otrzymała Nagrodę Literacką im. Klemensa Janickiego. W czerwcu 2015 roku otrzymała Feniksa, Nagrodę im. Tadeusza Micińskiego. W listopadzie 2019 roku otrzymała od Leszczyńskiego Towarzystwa Kulturalnego Medal „Za Serce dla Kultury”. Jest członkinią Związku Literatów Polskich w Poznaniu, członkinią Leszczyńskiego Stowarzyszenia Twórców Kultury w Lesznie. Do dnia dzisiejszego odbywa spotkania w szkołach podstawowych, gimnazjach, liceach, przedszkolach, bibliotekach i w stowarzyszeniach pozarządowych. Bardzo proszę Panią Krystynę Grys o podejście, a Pana Przewodniczącego i Pana Prezydenta o wręczenie stosownego wyróżnienia.

Pani Grys – Wprawdzie nie przygotowałam się do tego, żeby mówić oficjalnie, ale jestem tak wzruszona i jest dla mnie to wielką niespodzianką, długo trzymaną w tajemnicy. Także bardzo, bardzo dziękuję Radzie Miejskiej, wszystkim, którzy mi są bardzo życzliwi i czuję się bardzo zaangażowana i nie spodziewałam się tej nagrody. Bardzo dziękuję, jestem wzruszona i bardzo szczęśliwa, że taka nagroda mnie spotkała. Dziękuję bardzo.

Pan Sekretarz Dziamski – Kolejne przyznane decyzją Rady Miejskiej wyróżnienie trafi do rąk Pani Krystyny Łasowskiej. Krystyna Łasowska jest dyrektorką II Liceum Ogólnokształcącego im. Mikołaja Kopernika z oddziałami dwujęzycznymi i międzynarodowymi w Lesznie. Dyplomowaną nauczycielką języka polskiego, egzaminatorką matur, członkinią Leszczyńskiego Towarzystwa Przyjaciół Nauk i Stowarzyszenia Szkół International Baccalaureate w Polsce. Jest również prezeską Towarzystwa Przyjaciół II LO w Lesznie. W 1987 roku rozpoczęła pracę w Szkole Podstawowej nr 11 w Lesznie, po kilku latach swoje życie zawodowe związała z II Liceum Ogólnokształcącym w Lesznie, gdzie od 2003 roku pełni funkcję dyrektora. Wprowadziła do oferty edukacyjnej szkoły program matury międzynarodowej i nauczanie dwujęzyczne w języku angielskim. Obecnie II Liceum Ogólnokształcące im. Mikołaja Kopernika z oddziałami dwujęzycznymi i międzynarodowymi w Lesznie jest miejscem wyróżniającym się wśród szkół w Polsce. Jest zwycięzcą konkursu Wielkopolska Szkoła Roku 2022. Dzięki zaangażowaniu Pani dyrektor stworzono uczniom i nauczycielom warunki, dzięki którym szkoła wypromowała nowy styl zdobywania wiedzy. Klasy akademickie i profilowane, w tym dwujęzyczne, międzynarodowa matura, wykształcenie licznego grona olimpijczyków sprawiło, iż II LO w Lesznie jest jedyną szkołą w Wielkopolsce, która znalazła się w finałach wszystkich lig przedmiotowych w ramach projektu „Uniwersytet w Twojej Szkole” prowadzony przez Uniwersytet im. Adama Mickiewicza w Poznaniu. Pani dyrektor II Liceum Ogólnokształcącego im. Mikołaja Kopernika w Lesznie jest laureatką przyznawanej za czynienie dobra wielkopolskiej Nagrody im. Ryszarda Kapuścińskiego – otrzymała to wyróżnienie w roku 2014. Została również wyróżniona licznymi nagrodami prezydenta miasta Leszna, wielkopolskiego kuratora oświaty oraz Medalem Edukacji Narodowej. Poproszę Panią dyrektor Krystynę Łasowską do nas, a Pana Prezydenta i Pana Przewodniczącego proszę o wręczenie wyróżnienia.

Pani Łasowska – Panie Prezydencie, radni, szanowni Państwo, jest to dla mnie szczególnie zaszczyt i wyróżnienie. Nie ukrywam, że nie spodziewałam

się tego, bo nigdy nie robiłam niczego dla nagród. Traktuję też to wyróżnienie mimo wszystko jako wyróżnienie dla naszej szkoły. Także bardzo dziękuję i jeszcze dodam, że ta nagroda zobowiązuje, także dziękuję bardzo.

Pan Sekretarz Dziamski – Kolejną osobą, która za chwileczkę odbierze z rąk Pana przewodniczącego i Pana prezydenta wyróżnienie jest Pan Stanisław Zbigniew Grzeškowiak. Stanisław Zbigniew Grzeškowiak urodził się w Stargardzie Szczecińskim. Jako przedsiębiorca realizował się przede wszystkim w branży transportowej, ale nie obca mu była również działalność hotelarsko-gastronomiczna, czego doskonałym przykładem jest kompleks Ranczo Smyczyna. W 1989 roku otworzył jako jeden z pierwszych w rejonie firmę transportu międzynarodowego, która z czasem stała się Centrum Logistycznym Grzeškowiak z siedzibą w Lesznie przy ul. Dekana. Utworzenie tak profesjonalnej firmy, jaką jest Leszczyńskie Centrum Logistyczne było pożądanym i oczekiwanym przez lokalnych przedsiębiorców faktem, którzy to przedsiębiorcy w coraz większym stopniu opierali swoją działalność na wymianie międzynarodowej. Nie do przecenienia jest również zaangażowanie Pana Grzeškowiaka w rozwiązywanie problemów, z jakimi borykał się działający w Lesznie Urząd Celny. Pan Grzeškowiak wsparł propozycje składane przez leszczyński samorząd, a dotyczące dawnej siedziby MPEC-u, tworząc zaplecze parkingowo-magazynowe, które umożliwiłoby pozostanie tej instytucji w Lesznie. Zbigniew Grzeškowiak potrafi dzielić się dobrem, jakie jest wynikiem pracy rodziny i całej załogi jego firmy. Wspiera finansowo organizacje pozarządowe, był zaangażowany w pracę Komitetu Budowy Kanalizacji Zatorza wspierając lokalną społeczność w tym przedsięwzięciu. Na Ranczu Smyczyna odbywa się wiele spotkań o charakterze charytatywnym. Jest szczęśliwym mężem, ojcem i dziadkiem 4 wnucząt. Bardzo proszę Pana Zbigniewa Grzeškowiaka do nas, a Pana przewodniczącego i Pana prezydenta o wręczenie stosownego wyróżnienia.

Pan Grzeškowiak – Wielce szanowny Panie Prezydencie, szanowni Państwo, cóż w takiej chwili można powiedzieć, jak nie tylko podziękować wszystkim Państwu i całej Radzie Miasta Leszna, i także mieszkańcom miasta Leszna. Jestem też dłużnikiem. Wiele zawdzięczam tej społeczności. W tej społeczności żyję, z tą społecznością robię jakieś swoje interesy, pracuję; i także chciałem podziękować przede wszystkim moim pracownikom, którzy mnie wspierają i to właśnie dzięki nim jestem osobą rozpoznawalną. Dziękuję też Radzie Miasta Leszna za to, że gdzieś tam mnie – że tak powiem – wyróżnili w tak bardzo zacny i piękny sposób. Czuję się niezwykle wzruszony, jak moi przedmówcy zresztą to powiedzieli – ja dołączam do tego grona. Jestem przeszczęśliwy, wzruszony i chciałbym też powiedzieć tyle, że miasto Leszno jest bardzo dobrym miejscem dla prowadzenia biznesu, dla prowadzenia firm, i mógłbym tu porównać siebie jako taką roślinkę, takie ziarno, które rzuci się na żyzny grunt, to daje owoce. Takim gruntem żyznym dla mnie jest miasto Leszno i uważam, że tu chce się żyć tak, jak głosi hasło. Dziękuję, dziękuję bardzo serdecznie.

Pan Sekretarz Dziamski – Szanowni Państwo! Kolejne przyznane decyzją Rady Miejskiej Leszna wyróżnienie trafi do rąk Pana Bolesława Mencła. Pan Bolesław Mencil urodził się 20 listopada 1940 roku w Wilkowicach. Ojciec wyróżnionego Waclaw był powstańcem śląskim, a kilku członków rodziny Mencilów było powstańcami wielkopolskimi. Bolesław Mencil pracę zawodową rozpoczął w 1966 roku w Zakładach Usług Radiowych i Telewizyjnych – zakład w Lesznie. W tym czasie angażował się w pracę społeczną, w sportach motorowych. W 1973 roku był jednym z założycieli delegatury Automobilklubu Wielkopolskiego w Lesznie, a następnie Automobilklubu Leszczyńskiego pełniąc w nim funkcję wiceprezesa.

Jego praca została doceniona przez władze Polskiego Związku Motorowego proponując mu stanowisko kierownika biura nowopowstającego właśnie Automobilklubu w Lesznie; był to rok 1977. Między innymi dzięki jego zaangażowaniu młody klub szybko zaczął się rozwijać, zarówno organizacyjnie, jak i sportowo. Bolesław Mencil dał się poznać jako wielki działacz społeczny, a przede wszystkim sportowy w Automobilklubie Wielkopolskim w Poznaniu, a później działając w Automobilklubie Leszczyńskim, gdzie pełnił funkcję wiceprezesa. Działał również w Klubie Sportowym Unia Leszno jako przewodniczący sądu koleżeńkiego, w MKS Tęcza Leszno jako prezes. Pełniąc rolę prezesa wniósł wiele w rozwój leszczyńskiej koszykówki kobiet, szczególnie młodzieżowej. Pan Bolesław Mencil jest też członkiem i działaczem Klubu Inteligencji Katolickiej od jego założenia tj. od 1990 roku aż po dzień dzisiejszy. W listopadzie ubiegłego roku w Miejskiej Bibliotece Publicznej w Lesznie odbyła się promocja książki pod nazwą „Przywracanie pamięci”, której autorem jest właśnie Bolesław Mencil. Bardzo proszę Pana Bolesława Mencila do nas, a Pana przewodniczącego i Pana prezydenta o wręczenie przyznanego decyzją Rady wyróżnienia.

Pan Mencil – Panie Ministrze, Panie Prezydencie, szanowni Państwo radni, chciałem podziękować za to wyróżnienie, którego nigdy się nie spodziewałem. Tak jak już tu było wspomniane, w zasadzie całe dorosłe życie poświęciłem na działalność sportową – najpierw w sportach motorowych, później w koszykówce kobiet. Nigdy nie pracowałem dla jakichś zaszczytów, tym niemniej jestem zaskoczony tym dzisiejszym wyróżnieniem, za co bardzo dziękuję. Dziękuję również osobom tym, którzy wytypowali mnie do tego odznaczenia. Dziękuję bardzo.

Pan Sekretarz Dziamski – Kolejne przyznane decyzją Rady Miejskiej Leszna wyróżnienie Zasłużony dla Miasta Leszna trafi do rąk Pana notariusza Ryszarda Stawowego. Szanowni Państwo, Pan Ryszard Stawowy urodził się 1 kwietnia 1946 roku w Raszewach w powiecie jarocińskim. Wyższe studia magisterskie odbył na Uniwersytecie im. Adama Mickiewicza w Poznaniu na wydziale prawa i administracji. Po studiach pracował najpierw jako aplikant notarialny w okręgu Sądu Wojewódzkiego w Poznaniu, a od maja 1979 był notariuszem w Lesznie. W maju 1979 roku minister sprawiedliwości powołał Ryszarda Stawowego na stanowisko kierownika Państwowego Biura Notarialnego w Lesznie, które wówczas faktycznie urzędowało we Wschowie. Dzięki staraniom Pana Stawowego Biuro zostało ostatecznie przeniesione do Leszna, a dla leszczyńskiego notariatu sąd w Poznaniu wybudował siedzibę przy ul. Bolesława Chrobrego 8. Od maja 1989 roku Pan Ryszard Stawowy zajmował stanowisko dyrektora Państwowego Biura Notarialnego w Lesznie z podległymi oddziałami w Kościanie i we Wschowie, jednocześnie pełniąc czynności wizytatora ds. notarialnych. Ponadto wyróżniony pełnił funkcję przewodniczącego Okręgowego Zgromadzenia Notariuszy w okręgu Sądu Wojewódzkiego w Poznaniu. Był wiceprezesem Izby Rady Notarialnej w Poznaniu, która obejmowała swoją właściwością okręg Sądu Apelacyjnego w Poznaniu. Swoją ciężką pracą budował zaufanie do zawodu notariusza, tworzył standardy poprawnego funkcjonowania, w tym także odpowiedzialnym zawodzie. Profesjonalizm zawodowy prezentowany przez wyróżnionego był doceniony przez środowisko notariuszowskie. Na II Kongresie Notariuszy Polskich przyznano mu Złotą Odznakę Honorową za zasługi dla Samorządu Notarialnego Rzeczypospolitej. W roku 2004 został wybrany na wiceprezesa zarządu głównego Stowarzyszenia Notariuszy Rzeczypospolitej Polskiej na czteroletnią kadencję. Pan Stawowy jest

członkiem zgromadzenia fundatorów działającej od 3 października 2002 roku Fundacji Rozwoju Urologii Leszczyńskiej z siedzibą w Lesznie. Od kwietnia 2016 roku przebywa na emeryturze. Zapraszamy Pana Stawowego do nas, a Pana przewodniczącego i Pana prezydenta proszę o wręczenie przyznanego decyzją Rady Miejskiej wyróżnienia.

Pan Ryszard Stawowy – Szanowny Panie Prezydencie, szanowny Panie Przewodniczący Rady Miejskiej, szanowni radni, bardzo dziękuję za to wyróżnienie. Traktuję je jako wyraz oceny wszystkich notariuszy działających na terenie notariatu tutaj, na terenie miasta Leszna. Chciałbym tylko powiedzieć, że do roku 1990 na terenie Leszna działało tylko dwóch notariuszy: Pani notariusz Sabina Kałużna i ja. Po 1991 roku, po prywatyzacji notariatu też nie było zbyt dużo notariuszy, tj. Pani notariusz Kałużna, Pani notariusz Mariola Bortel i ja, oraz potem, w trybie późniejszym na terenie Leszna działała również Pani notariusz Renata Cejba. I ci właściwie, ta czwórka właściwie notariuszy dokonała moim zdaniem dość dużą pracę, dlatego, że nastąpiła transformacja ustrojowa, nastąpiła reaktywacja samorządu terytorialnego, lokalnego, i w związku z tym powstały nowe zadania. Zadania przejawiały się przede wszystkim w prywatyzacji. Prywatyzacja ta obejmowała nie tylko takie dziedziny jak sprzedaż lokali, ustanowienie własności lokali, ale również prywatyzacja obejmowała likwidację przedsiębiorstw państwowych przekształconych w spółki z udziałem pracowników albo z udziałem Skarbu Państwa. I te wszystkie właściwie czynności na terenie miasta Leszna i okolic spełniali ci czterej notariusze. Następnie również wyszła ustawa, została uchwalona ustawa o spółdzielniach mieszkaniowych. Wszystkie spółdzielnie na terenie miasta Leszna podejmowały czynności związane z przekształcaniem spółdzielczego prawa do lokalu i spółdzielczo-własnościowego prawa do lokalu. Był to dosyć duży zasięg pracy i to wszystko również na początku ta czwórka notariuszy. Także uważam, że to wyróżnienie, dziękuję za to wyróżnienie i uważam, że o jest przejaw i ocena pracy wszystkich notariuszy na terenie Leszna. Dziękuję bardzo.

Pan Sekretarz Dziamski – Szanowni Państwo, kolejne wyróżnienia mają charakter instytucjonalny; i tak Rada Miejska przyznała tytuł Zasłużonego dla Miasta Leszna Zespołowi Szkół Specjalnych im. Janusza Korczaka. Zespół Szkół Specjalnych im. Janusza Korczaka to placówka bardzo zasłużona dla leszczyńskiej oświaty. Niedawno świętował on jubileusz 75-lecia działalności na rzecz dzieci i młodzieży, które objęte są kształceniem wymagającym stosowania specjalnej organizacji nauki. Szkoła rozpoczęła działalność 1 września 1947 roku, wtedy uczęszczało do niej 69 uczniów. Od tego czasu wiele się zmieniło, dzisiaj placówka ta działa ze znacznie większym rozmachem aniżeli na początku swojej działalności. Młodzi ludzie dotknięci różnego rodzaju problemami mogą w tej placówce zdobywać umiejętności, które pozwalają im na odnalezienie się na rynku pracy. Wsparcie oferowane jest młodym ludziom praktycznie od momentu wykrycia u nich niepełnosprawności aż do 24. roku życia. Sukcesy wychowawcze, jakie odnosi szkoła nie byłyby możliwe, gdyby nie wyjątkowa kadra pedagogiczna, bardzo zaangażowana i wysoce wykwalifikowana, która umie wydobyć z uczniów to, co najlepsze. Od początku swego istnienia nauczyciele skutecznie włączali swoich uczniów w życie kulturalne i sportowe na szczeblu szkolnym i miejskim. Przegląd artystyczny placówek kształcenia specjalnego, „Sprzątanie Świata”, „Góra Grosza”, Wielka Orkiestra Świątecznej Pomocy, to tylko niektóre z akcji, w jakich Zespół Szkół im. Janusza Korczaka konsekwentnie od lat uczestniczył. O odebranie wyróżnienia przyznanego szkole proszę dyrektor tej placówki, Panią Wioletę

Lewandowską. Wyróżnienie wręczą Przewodniczący Rady Miejskiej Tomasz Maleszy i Prezydent Miasta Leszna.

Pani Lewandowska – Panie Przewodniczący, Panie Prezydencie, Panie i Panowie radni, wszystko o szkole w telegraficznym skrócie zostało powiedziane i w imieniu moich współpracowników, czyli kadry pedagogicznej, w imieniu moich pracowników administracji i obsługi; pozostaje powiedzieć jedno: dziękuję Państwu za to wielkie wyróżnienie. Dziękuję.

Pan Sekretarz Dziamski – Kolejne wyróżnienia przez Radę Miejską instytucja to Leszczyńskie Towarzystwo Kulturalnego. Z wrażenia zapomniałem bić brawo, przepraszam. Leszczyńskie Towarzystwo Kulturalne zostało powołane do życia w 1969 roku. Jest więc najstarszym regionalnym towarzystwem w mieście, organizacją, której członkowie od wielu lat zaznaczają swoją obecność w jego życiu aktywnie działając w sferze kultury, oświaty i nauki. Towarzystwo było i jest przez cały ten okres obecny w życiu miasta i Wielkopolski. Jednym z osiągnięć LTK jest udane reaktywowanie „Przyjaciela Ludu” – czasopisma nawiązującego do polskojęzycznego tygodnika, wydawanego w dziewiętnastowiecznym Lesznie. Wychodzący od 1986 roku — obecnie przy finansowym wsparciu miasta Leszna periodyk o popularnonaukowym, ale i regionalistycznym profilu, na swoich łamach zamieszcza materiały dotyczące przeszłości i teraźniejszości Leszna i subregionu leszczyńskiego. LTK wydało, oprócz czasopism, ponad 120 publikacji oraz 25 medali o dużej wartości artystycznej, upamiętniających postaci i wydarzenia związane z Leszнем i ziemią leszczyńską. Byli to m.in. Jan Amos Komeński, Jan Jonston, o którym Państwo dzisiaj dużo słyszeli, Karol Kurpiński, Bolesław Erzepki, Andrzej Krzycki, Jan Popliński, Ryszard Wincenty Berwiński czy Jan Wowczak. Leszczyńskie Towarzystwo Kulturalne zorganizowało samodzielnie, bądź przy współudziale między innymi Miejskiej – a wcześniej Wojewódzkiej – Biblioteki Publicznej oraz Muzeum Okręgowego w Lesznie, ponad 30 dużych wystaw o różnej tematyce, nie licząc ponad 120 ekspozycji mniejszych, najczęściej ze zbiorów kolekcjonerów swej własnej sekcji, którą przez wiele lat kierował zasłużony regionalista Pan Zbigniew Gryczka. W roku 2019 Leszczyńskie Towarzystwo Kulturalne zostało uhonorowane Nagrodą Główną Wielkopolskiego Towarzystwa Kulturalnego przyznaną przez kilkunastoosobową kapitułę, której członkowie uznali za godny wyróżnienia znaczący dorobek i żywą obecność towarzystwa w życiu kulturalnym Wielkopolski. O odebranie wyróżnienia proszę aż trzy osoby. Proszę prezesa Towarzystwa Pana Marka Wróbla oraz Panią Małgorzatę Halec i Pan doktora Piwonias; współtworzyły i współtworzą to stowarzyszenie. Zapraszam Państwa do nas, a Pana Prezydenta i Pana Przewodniczącego proszę o wręczenie przyznanego tytułu.

Pan Wróbel – Ja również dołączam się do podziękowań moich poprzedników. Też jak Zbyszek Grześkowiak zostałem rzucony jak to ziarno na ziemię leszczyńską i wrosłem w nią, i sądzę, że nadal będę rósł. To wyróżnienie jest właściwie dla wszystkich Leszczynian, bo praktycznie w nazwie już to Towarzystwo, czyli wiara, czyli wiaruchna, jest jakby taką częścią tej całej społeczności miasta i okolicy. Dziękuję bardzo.

Pan Sekretarz Dziamski – Ostatnia z instytucji, którą chciałbym przywołać tutaj po to, żeby można było ich uhonorować Koło Polskiego Związku Filatelistów w Lesznie. Zebranie organizacyjne związane z utworzeniem Koła odbyło się 20 lipca 1952 r. Filateliści leszczyńscy byli inicjatorami organizacji przetransportowania korespondencji pocztami specjalnymi. Pierwsi w Polsce zorganizowali po II wojnie światowej pocztę szybowcową, balonową i sterowcową.

W okresie od 1958 do roku 2022 zorganizowali 29 poczt szybowcowych i 21 balonowych. Z tych okazji zaprojektowali i wprowadzili jednocześnie do obiegu pocztowego okolicznościowe kartki, koperty, datowniki – łączna liczba tych wszystkich okolicznościowych wydawnictw to 93 sztuki – a także znaczki spersonalizowane; tam było aż 25 tematów. Wprowadzili także do obiegu pocztowego wiele znaków pocztowych podkreślających ważne rocznice państwowe, wydarzenia kulturalne i sportowe bezpośrednio związane z Leszmem. Byli współtwórcami wydania przez Pocztę Polską znaczka z serii „Miasta Polskie – Leszno”, wydanego z okazji 17 stycznia 2020 roku, czyli 100-lecia powrotu Leszna do Macierzy w niebotycznym nakładzie 30 milionów sztuk. Zorganizowali 8 wystaw krajowych i wiele pokazów filatelistycznych nawiązujących do ważnych rocznic państwowych i historii oraz różnych imprez kulturalno-sportowych związanych bezpośrednio z miastem Leszmem. Bardzo proszę Pana Lecha Woźnego o podejście do nas, a Pana Prezydenta i Pana Przewodniczącego o uhonorowanie.

Pan Woźny – Dobry wieczór Państwu. Bardzo się cieszę, że mam przyjemność kontynuować bardzo bogate tradycje leszczyńskich filatelistów. Pozwolę sobie tylko wspomnieć kilka charakterystycznych wydarzeń, jakie miały miejsce jeszcze w okresie przedwojennym. Choć koło powstało w 1952 roku, to pierwsze datowniki okolicznościowe miały miejsce właśnie podkreślając leszczyński biznes. Była to wystawa regionalno-rzemieślnicza w 1937, następnie budowa świątyni św. Szczepana, która, niestety, nie doczekała pełnej realizacji, to kolejny datownik. 1947 to datownik kolejnej wystawy gospodarczej i przywołującej jak gdyby nazwę „Dni Leszna”. Ten datownik był jak gdyby takim kierunkiem, że należałoby wrócić do organizacji tych Dni Leszna. I właśnie w roku po dożynkach, w 1978 roku, odbyły się w tej nowej rzeczywistości kolejne Dni Leszna, które do dzisiejszego dnia trwają. Ponad 500 tysięcy listów, jakie zostały wysłane na wszystkie kontynenty to jest zasługa wielu filatelistów i prezesem Marian Kosowicz, później Edmund Jankowski, mi przypadło kontynuować. Ten nieliczny zespół dzisiaj, który tu za mną stoi to ludzie, którzy co czwartek od 1952 roku, godzina 18.00, spotyka się i kontynuuje tą tradycję kreśląc karty historii miasta Leszna, wszystkie ważniejsze wydarzenia związane z Leszmem, tak wydarzenia kulturalne, jak i sportowe są znaczone nowymi kartami historii. Wielu z Was na pewno w dzieciństwie również zbierało znaczki, sięgnijcie do tych klasterów, stare porzekadło czy slogan: filatelistyka bawi, uczy i wychowuje. 22 jest dzień dziadka i babci – zainteresujcie wnuki właśnie znaczkami pocztowymi. Serdecznie dziękujemy.

Pan Sekretarz Dziamski – Szanowni Państwo, ostatnie wyróżnienia, które za chwilę zostaną przyznane to wyróżnienia, które Rada Miejska Leszna zdecydowała się przyznać pośmiertnie. I tak wyróżnienie pośmiertne zostało przyznane zostało Panu płk Władysławowi Wiecierzyńskiemu. Pułkownik Wiecierzyński urodził się 15 kwietnia 1894 roku w Suwałkach. Od lutego 1919 roku rozpoczął służbę w Wojsku Polskim w 41. Suwalskim Pułku Piechoty. W szeregach tego pułku uczestniczył w wojnie polsko-bolszewickiej. W czasie walk pod Lidą 14 sierpnia 1920 roku został ranny. Za okazane na polu walki męstwo odznaczono go Orderem Virtuti Militari. W lutym 1931 roku powrócił do służby w Wojsku Polskim. 5 listopada 1935 roku został szóstym z kolei dowódcą 55. Poznańskiego Pułku Piechoty, który stacjonował w Lesznie i Rawiczu. Pułkiem dowodził do tragicznego września 1939 roku. 1 września po zakończonej mobilizacji pułk był w wyznaczonych rejonach obrony. Drugiego dnia wojny pułkownik Wiecierzyński dowodził wypadem rozpoznawczym właśnie 55. Poznańskiego Pułku Piechoty i 17. Pułku Ułanów Wilkp. na teren Rzeszy pod Wschową. Za męstwo i dowodzenie

pułkiem odznaczony został ponownie Orderem Wojennym Virtuti Militari. Po wojnie działał w środowisku byłych żołnierzy 55. Poznańskiego Pułku Piechoty. Był jednym z inicjatorów postawienia w 1955 roku tablicy pamiątkowej u zbiegu ulic Bolesława Chrobrego i 17 Stycznia, w miejscu gdzie 1 września 1939 roku z rąk dywersantów niemieckich zginął szer. Paweł Kaprykowski — żołnierz tego pułku. W 1957 roku wraz z towarzyszami broni podjął starania odszukania sztandaru pułku. Uczestniczył w pracach nad budową obeliska pod Wschową, który miał upamiętniać właśnie ten słynny wypadek drugiego dnia wojny, a który został odsłonięty w 1961 roku, oraz tablicy pamiątkowej na ratuszu w Lesznie odsłoniętej w 1964 roku. Był członkiem komitetu budowy Pomnika Żołnierzy Garnizonu Leszno. Zmarł 22 lutego 1983 roku w Lesznie. Tutaj pochowany na starym cmentarzu parafialnym. Za wierną służbę Ojczyźnie odznaczony został: Orderem Wojennym Virtuti Militari 4 i 5 klasy, Krzyżem Walecznych czterokrotnie, Medalem Niepodległości, Złotym Krzyżem Zasługi, Medalem Dziesięciolecia Odzyskania Niepodległości, Medalem za Wojnę 1918-1921, Medalem Brązowym i Srebrnym za Długoletnią Służbę. 22 lutego 2023 roku minie 40 lat od śmierci płk Władysława Wiecierzyńskiego, żołnierza Wojska Polskiego II Rzeczypospolitej; Oficera, który swym żołnierskim życiorysem zaświadczał, że służył „Ku Chwale Ojczyzny i ku jej potędze”. O pośmiertnie uhonorowanie płk. Wiecierzyńskiego wnioskowało Stowarzyszenie Oficerów Rezerwy 69. Leszczyńskiego Pułku Przeciwlotniczego im. gen. dyw. Stefana Roweckiego „Grot” i Garnizonu Leszno i dlatego o odebranie tego wyróżnienia poproszę Pana płk Mirosława Rochmankowskiego, który szefuje temu stowarzyszeniu, a o wręczenie proszę Pana Przewodniczącego i Pana Prezydenta Miasta.

Pan płk Rochmankowski – Panie Prezydencie, Panie Przewodniczący, szanowni Państwo radni, w imieniu społeczności żołnierskiej Garnizonu Leszno oraz członków naszego Stowarzyszenia, chciałem serdecznie podziękować za przyjęcie tego wniosku i nadanie pośmiertnie płk Wiecierzyńskiemu tego tytułu. Pamiętamy o naszych poprzednikach, pamiętamy o tych, którzy tworzyli historię Garnizonu Leszno. Dwa lata temu taki tytuł uzyskał gen. dyw. Stefan Rowecki „Grot”. Miałem przyjemność razem z Panem przewodniczącym Tomaszem Malepszym 1 grudnia 2021 roku wyróżnienie to przekazać bratanicy generała Pani prof. Krystynie Trzebieckiej-Roweckiej, natomiast nie ma nikogo z rodziny płk Wiecierzyńskiego, a wyróżnienie to zostanie przekazane na Izbę Pamięci 69. Pułku Przeciwlotniczego. Jeszcze raz w imieniu naszego Stowarzyszenia dziękuję za to wyróżnienie. Dziękuję.

Pan Sekretarz Dziamski – Ostatnie z wyróżnień przyznanych pośmiertnie zostało przyznane przez Radę Miejską Leszna Panu Tadeuszowi Sobeskiemu. Tadeusz Sobeski studiował agronomię w Wyższej Szkole Gospodarczej w Berlinie. W latach 1904 - 1905 odbył ochotniczą służbę wojskową w armii niemieckiej w Gnieźnie i Poznaniu. Został zatrudniony w administracji guberni warszawskiej jako urzędnik. Był ponadto zarządcą dóbr ziemskich, a od sierpnia 1914 r. inspektorem wojskowego lazaretu, oficerem i wachmistrzem przy komendzie placu w Poznaniu. Należał do Polskiej Organizacji Wojskowej. Był szefem sekcji taborów Wojsk Wielkopolskich w Poznaniu aż do połowy 1919 r. Zakończył służbę wojskową w stopniu porucznika rezerwy. Z dniem 1 czerwca 1919 r. został nominowany przez wojewodę poznańskiego, dr Celichowskiego, na pierwszego starostę powiatu leszczyńskiego. Jako, że obszar ten znajdował się jeszcze pod okupacją niemiecką, swoje urzędowanie Tadeusz Sobeski rozpoczął w Osiecznej. Urząd ten pełnił od dnia wkroczenia wojsk polskich do Leszna

tj. 18 stycznia 1920 r. do połowy 1923 r. To za jego sprawą przeniesiono tymczasową siedzibę starostwa do Leszna. W międzyczasie był mężem zaufania na Leszno, powiat leszczyński i wschowski z ramienia Ministerstwa byłej Dzielnicy Pruskiej. W konspiracji ściśle współpracował z przedstawicielami Rady Ludowej w Lesznie. Przyczynił się do budowania polskiej administracji powiatowej. Z inicjatywy Tadeusza Sobeskiego powstało w 1920 r. Prywatne Liceum Żeńskie im. Marii Konopnickiej, a dwa lata później pierwsza w Polsce mapa powiatu, była to mapa polskojęzyczna oraz ogród powiatowy w Lesznie, nazwany w 1930 r. jego imieniem. Nie znamy daty i miejsca śmierci Pana Tadeusza Sobeskiego. Wiemy, że miał żonę Faustynę i córkę. Teraz Państwo się zastanawiacie, komu wręczymy to wyróżnienie. Powiem tak: bardzo staraliśmy się ustalić kogokolwiek z rodziny Tadeusza Sobeskiego. Pomagało nam w tym wiele osób. Pan Prezydent zaangażował się osobiście, współpracowaliśmy z archiwum leszczyńskim, współpracowaliśmy z delegaturą urzędu wojewódzkiego, szukaliśmy osoby, która mogłaby to wyróżnienie przyjąć. Niestety nie udało nam się znaleźć takiej osoby, w związku z tym ten dyplom i to wyróżnienie zostanie wyeksponowane w urzędzie miasta, natomiast zapewniam Państwa, że będziemy szukać i pewnie prędzej czy później kogoś z rodziny znajdziemy po to, abyśmy tę pamiątkę mogli przekazać. Także ja chciałbym usłyszeć brawa od Państwa dla naszej determinacji. Szanowni Państwo, przyznane przez Radę Miejską Leszna wyróżnienia to nie jedyne nagrody, które w dniu dzisiejszym otrzymają osoby, które w sposób szczególny zaznaczają swoją obecność w życiu naszej lokalnej społeczności. W tym roku, po raz drugi we współczesnej historii miasta, Prezydent Leszna również wręczy specjalne wyróżnienie. Honorowy Ambasador Miasta Leszna to tytuł, który będzie trafiał do osób szczególnie zaangażowanych w budowanie trwałych i wartościowych relacji służących promowaniu naszego miasta i budowaniu jego pozytywnego wizerunku. Drugim laureatem tego zaszczytnego wyróżnienia jest Pan Krzysztof Lewandowski, wiceprezydent Zabrze, adwokat. Panu Krzysztofowi Lewandowskiemu Leszno zawdzięcza popularyzację postaci króla Stanisława Leszczyńskiego zarówno w Polsce, jak i w Europie. Pan Lewandowski jest autorem dwóch książek poświęconych tej postaci historycznej. Jedną z nich to „Król Stanisław Leszczyński. Leszno - Warszawa - Zweibrücken - Nancy” wydane w serii Cives Nostri, poświęconej życiu znanych obywateli Miasta Leszna; oraz drugiej pozycji książkowej „Stanisław Leszczyński. Król Polonus”, która została wydana w 2022 w ramach projektu „Stanisław Leszczyński - Król Pielgrzym – popularyzacja postaci w środowiskach Polonii krajów Trójkąta Weimarskiego”. Druga pozycja została wydana w języku polskim, ale także niemieckim i francuskim, co przyczyniło się do popularyzacji postaci Stanisława Leszczyńskiego i promocji Miasta Leszna w Niemczech i Francji. Bardzo proszę Pana Prezydenta do nas, a Pana Prezydenta Łukasza Borowiaka i Pana Przewodniczącego Rady Miejskiej o wręczenie przyznanego wyróżnienia.

Pan Lewandowski – Szanowni Państwo, Panie Prezydencie, Panie Przewodniczący, Panie Ministrze, z góry Państwa przepraszam, ja straszny gaduła jestem. Ja wiem, że pora jest już późna i troszkę Państwo siedzicie, niemniej kilka słów pozwolę sobie powiedzieć. W pierwszej kolejności chciałem podziękować wszystkim nagrodzonym, a kolegom filatelistom chcę powiedzieć, że poczta Francji właśnie wydała znaczek z Marią Leszczyńską. Co prawda poczta Francji nie wydaje tak pięknych znaczków jak Poczta Polska, no ale wiecie, jak się zbiera, to się zbiera, trzeba do Paryża jechać. A jeżeli zbieracie także monety, to chcę powiedzieć, że Narodowy Bank Polski właśnie wydał dwie przepiękne monety z królem

Stanisławem Leszczyńskim, także warto nabyć. Pozwólcie Państwo, że pogratuluję Wam także Waszego święta i wiedźcie, że Górny Śląsk wówczas w 1920 r. jeszcze walczył, a jego część została dołączona do Polski dopiero w roku 1922, w tym także część miasta mojego, rodzinnego, część Zabrze. Więc my cieszymy się razem z Wami, że jesteście częścią naszego wspaniałego kraju i przyjmijcie także ode mnie najserdeczniejsze życzenia z tej okazji. I chcę Wam powiedzieć, że w czasach, kiedy żył król Stanisław Leszczyński Zabrze to była maciupieńka wioska, kilka domów, mały, drewniany kościółek, cmentarz, w zasadzie z tego do czasów obecnych przetrwał tylko ten stary cmentarz; i my w takich miastach jak Zabrze bardzo, bardzo zazdrościmy Wam Waszej wspaniałej, długiej i bogatej historii, tym, że możecie się szcycić tak fantastycznymi postaciami jak choćby ta dzisiaj zaprezentowana, no, i z taką wspaniałą postacią jak król Stanisław Leszczyński. Zaledwie czterech królów elekcyjnych Polska wywiodła z rodzin polskich, rodzin szlacheckich, przy czym ci pozostali pochodzili z Kresów, a w zasadzie w terenach dzisiejszej Rzeczypospolitej wyłącznie Leszno zostało tym miejscem, które dało Najjaśniejszej Rzeczypospolitej króla i myślę, że trzeba być z tego dumnym, trzeba o tym pamiętać. Moja zasługa w tym całym przedsięwzięciu jest niewielka. Zmusiła mnie do napisania tych książek obecna tutaj moja małżonka, ponieważ pewnie część z Państwa wie o tym, że król Stanisław Leszczyński nie miał samych zalet, miał trochę wad. Prowadził się nie najlepiej, no i po wioskach spłodził trochę dzieci i moja małżonka w prostej linii jest potomkinią króla Stanisława Leszczyńskiego i on te dzieci uznawał. Gdybyście Państwo chcieli pogrzebać np. w księgach parafialnych w Małogoszczu, to król Stanisław Leszczyński jest tam wpisany jako ojciec, w związku z czym można przy pomocy dostępnych dokumentów to pochodzenie mojej małżonki wykazać. Więc żona poleciła mi pisać, ja pisałem, ale pisać to jest jedno – najważniejsze jest wydać. Tu muszę powiedzieć, że macie Państwo fantastycznych włodarzy miasta, dzięki Panu prezydentowi Łukaszowi, dzięki Panu prezydentowi Piotrowi, no i przede wszystkim dzięki Panu ministrowi Dziedziczakowi udało się stworzyć projekt, dzięki któremu książka mojego autorstwa została wydana w języku polskim i niemieckim, i francuskim i za to chciałem im bardzo serdecznie podziękować. Ja tak zawsze żartuję, że żeby zamknąć jakiś temat trzeba zjeść sto kotletów i spędzić sto różnych kolacji, żeby chociaż jedna rzecz się urodziła. W Lesznie, wierźcie mi, wystarczy zjeść jednego kotleta. Bardzo dobrze się z Wami pracuje. Wszystkiego dobrego.

Pan Sekretarz Dziamski – Szanowni Państwo, Dotarliśmy teraz do punktu, w którym wręczane będą nagrody prezydenta miasta Leszna za działalność w sferze kultury. I tak proszę o wystąpienie Pana Bruno Wojciechowskiego, leszczyńskiego fotografika amatora, który upowszechnia na swoich zdjęciach piękne zakątki i zabytki Leszna oraz wszystkie wydarzenia oraz uroczystości. Jak Państwo wiedzieliście, nawet dzisiaj. Drugą osobą, która otrzyma wyróżnienie w tej kategorii jest Pan Tadeusz Zajdowicz, leszczyński kataryniarz, od wielu lat obecny wraz ze swym około 120-letnim instrumentem podczas różnych miejskich wydarzeń kulturalnych, takich jak Dni Leszna, Powrót Króla. Zapraszamy Pana do nas. Oprócz nagród również zostaną wręczone grawertony, także serdecznie zapraszam do siebie Panią dr Barbarę Foryńską, doktora nauk humanistycznych, nauczycielkę Zespołu Szkół Ekonomicznych w Lesznie, autorkę filmu dokumentalnego o wojennych losach zamku w Rydzynie. Recenzentka pozycji popularyzatorskiej poświęconej osobie Króla Stanisława Leszczyńskiego wydanej właśnie w serii Cives Nostri. Bardzo prosimy Panią dr Barbarę Foryńską do nas. Okay, to w takim razie proszę do nas Pana Pawła Kazała, tj. uczeń I Liceum Ogólnokształcącego

w Lesznie, producent filmu właśnie dotyczącego wojennych losów Zamku w Rydzynie, pasjonat sztuki filmowej i fotograficznej, autor amatorskich filmów. Wyróżnienie odbierze dla Pani doktor i dla siebie. Bardzo proszę. Proszę do nas Panią Urszulę Schulz, emerytowaną wieloletnią dyrektor Państwowej Szkoły Muzycznej I i II st. im. Romana Maciejewskiego w Lesznie, oraz wiceprezeskę Stowarzyszenia Przyjaciół placówki; inicjatorkę i główną realizatorkę cyklicznych koncertów dla mieszkańców Leszna oraz edukacyjnych działań w przedszkolach miasta Leszna. Szanowni Państwo, kolejną osobą, która otrzyma okolicznościowy grawerton jest Pani Barbara Wódka, aktywna działaczka Stowarzyszenia Rodzina Wojskowa, współorganizatorka imprez sportowych i kulturalnych, propagatorka pielęgnowania tradycji narodowościowych. O wystąpienie proszę Pana dr Marcina Błaszковского, doktora nauk medycznych, dermatologa, filologa hispanistę, iberystę, tłumacza oraz regionalistę. Autor wielu przekładów, w tym tekstów pamiątkarskich oraz licznych publikacji regionalistycznych, związanych przede wszystkim z tematyką ewangelicką i żydowską. Szanowni Państwo, nagrodę prezydenta Miasta Leszna za działalność sportową i szczególne osiągnięcia w tym zakresie trafią do następujących osób: proszę o wystąpienie Jakuba Pujanka, wiceprezesa i trenera Klubu Piłkarskiego Polonia 1912 Leszno, organizatora Polonijnych Mistrzostw Europy i Mistrzostw Świata w piłce nożnej. Kolejną wyróżnioną osobą jest Pan Jarosław Regulski, którego serdecznie zapraszam do nas. Założyciel, prezes i trener UKS Dwunastka, organizator turniejów judo, w tym XXXI edycji Międzynarodowego Turnieju z Okazji Dni Leszna. Kolejną wyróżnioną nagrodą prezydenta miasta Leszna osobą jest Pan Marek Tyczyński, którego zapraszam serdecznie do nas. W każdym bądź razie Pan Marek Tyczyński jest założycielem i prezesem UKS Grom, entuzjastą i propagatorem taekwondo. Za działalność sportową grawertony okolicznościowe otrzymują Pan Zdzisław Fogt, którego serdecznie do nas zapraszam, jeśli jest, wieloletni działacz, trener a obecnie prezes Klubu Sportowego Polonia 1912 Leszno. Wielki propagator szermierki, organizator Indywidualnego i Drużynowego Pucharu Świata do lat 20 we Florecie, przewodniczący Kolegium sędziów Polskiego Związku Szermierczego. Kolejną wyróżnioną osobą jest Jerzy Okoniewski którego zapraszam do nas. Pan Jerzy to działacz sportowy, szczególnie zaangażowany w rozgrywki piłki nożnej na poziomie okręgu. Przez ponad dekadę pełnił funkcję kierownika drużyny seniorów Klubu Piłkarskiego Polonia 1912 Leszno. Bardzo proszę o wystąpienie Pana Krzysztofa Ptaka, wieloletniego działacza, a obecnie prezesa oraz trenera Leszczyńskiego Klubu Lekkoatletycznego Krokus Leszno, wychowawcy wielu utytułowanych zawodniczek osiągających sukcesy zarówno na arenie krajowej i międzynarodowej. Kolejną wyróżnioną osobą jest Pan Władysław Woźny, wieloletni działacz sportowy, szczególnie zaangażowany w rozgrywki piłki nożnej na poziomie okręgu, zasłużony gospodarz kompleksu sportowego im. Zdzisława Adamczaka w Lesznie. Zapraszamy Pana do nas. Ostatnie wyróżnienie w kategorii sportowej trafi do Pana Mariana Zielińskiego, lekarza medycyny, specjalisty endokrynologa. Od 1995 roku zajmuje się propagowaniem wiedzy o chorobie cywilizacyjnej, jaką jest osteoporoza. Pan Marian Zieliński jest zwycięzcą wielu zawodów strzeleckich szczebla okręgowego, regionalnego oraz krajowego, w tym także rangi Mistrzostw Polski. My przeprowadziliśmy obliczenia i wyszło nam, że zdobył ponad 130 medali, także jest to naprawdę sporo. Szanowni Państwo, nagrodę Prezydenta Miasta Leszna za działalność w szeroko pojętej pomocy społecznej otrzymują: Pani Danuta Adamiak, którą zapraszam tutaj do nas – księgowa Terenowego Komitetu Ochrony Praw Dziecka. Pani Danuta od 20 lat związana jest z tą instytucją. Jest realizatorką

od strony finansowej wielu projektów z zakresu pomocy społecznej i obszaru wsparcia rodziny. Kolejne wyróżnienie w tej kategorii trafi do Pani Wiesławy Anglart, którą proszę do nas. Pani Wiesława jest wiceprzewodniczącą Terenowego Komitetu Ochrony Praw Dziecka, od 20 lat współpracuje z tym Komitetem, ale także jest pracownikiem Ośrodka Interwencji. Od wielu lat zasiada w zarządzie tego stowarzyszenia, jest inicjatorką i realizatorką wielu projektów z obszaru wsparcia i pomocy dla dzieci w trudnej sytuacji konfliktu okołorozwodowego ich rodziców. O wystąpienie proszę Panią Beatę Donaj, wiceprzewodniczącą Stowarzyszenia Pomocy Osobom Niesłyszącym SPON. Pani Beata jest współzałożycielką tego stowarzyszenia, jest inicjatorką wielu pomysłów i działań na rzecz osób niesłyszących i niedosłyszących oraz ich rodzin. Jest zawsze gotowa do niesienia pomocy drugiemu człowiekowi. O wystąpienie proszę Panią Kamilę Grzywaczyk, sekretarz Stowarzyszenia Społeczno-Kulturalnego „Krokus” – jeśli jest Pani obecna, bardzo prosimy. Pani Kamila od roku 2015 była członkiem Stowarzyszenia, a od roku 2019 jest sekretarzem. Udziela wielozakresowej pomocy psychologicznej, pedagogicznej, terapeutycznej oraz edukacyjnej rodzinom i osobom w trudnej sytuacji życiowej. O wystąpienie prosimy Panią Władysława Skorupińska, prezesa Oddziału Rejonowego Polskiego Stowarzyszenia Diabetyków. Pani Władysława od 2015 roku pełni funkcję prezesa tegoż Stowarzyszenia. Jest inicjatorką wielu działań na rzecz osób chorych na cukrzycę. Zapraszam do nas Pana Jędrzeja Antkowiaka, prezesa Polskiego Związku Niewidomych w Lesznie. Pan Jędrzej od wielu lat pełni funkcję prezesa tego Stowarzyszenia. Jest inicjatorem wielu pomysłów i działań na rzecz osób niedowidzących i niewidomych, jest osobą aktywną, zawsze gotową do niesienia pomocy drugiemu człowiekowi. Kolejną wyróżnioną osobą jest Pan prezes Tadeusz Muszyński, prezes Fundacji Jesienny Uśmiech. Za wieloletnią i pełną zaangażowania pracę na rzecz Seniorów. Pan Tadeusz Muszyński pełni funkcję prezesa od roku 2020. Jest inicjatorem wielu działań i projektów skierowanych do seniorów, w tym prowadzonego przez Fundację Klub Seniora Centrum Aktywności Seniora Jesienny Uśmiech. Szanowni Państwo, oprócz nagród okolicznościowe grawertony za zaangażowanie w promowanie kwestii związanych z pomocą społeczną otrzymują następujące osoby: bardzo proszę do nas Panią Justynę Rutecką-Siadek – wyróżnienie otrzymuje za dziennikarskie propagowanie problemów społecznych i uwrażliwianie społeczeństwa na potrzeby drugiego człowieka. A teraz zapraszam do nas Pana Franciszka Żygadło. Pan Franciszek Żygadło jest osobą, która od wielu lat zajmuje się osobami w kryzysie bezdomności oraz pomoc dzieciom wymagającym zapewnienia zastępczego domu rodzinnego. Jeśli jest z nami Pan Franciszek to zapraszamy go do nas. Nie ma. Przekażemy w takim razie wyróżnienie w inny sposób, natomiast brawa możemy bić teraz. Szanowni Państwo, i ostatnie, specjalne grawertony trafią do czwórki osób. Bardzo proszę do nas Panią Ann Goovaerts-Napiecek, która angażuje się w rewitalizację Śródmieścia. Współorganizatorka festiwalu LUFa, inicjatorka zmian w Klubie Młodzieżowym, pomysłodawczyni zielonego ryneczku przy Ratuszu. Urodzona działaczka i – jak napisano – prawdziwa artystka. Zapraszam do nas Panią Monikę Żymelkę, oficera prasowego Komendy Miejskiej Policji w Lesznie, jednego z najbardziej doświadczonych oficerów prasowych w Wielkopolsce. Pani Monika jest współorganizatorką licznych akcji prewencyjnych oraz imprez, spotkań i uroczystości budujących wartościowe postawy wśród mieszkańców naszego miasta. Poproszę do nas mł. chor. Zbigniewa Głogowskiego, zawodowego żołnierza, który od lat angażuje się w działalność społeczną reprezentując i promując wojsko w środowisku cywilnym. Współorganizował, między innymi,

pikniki militarne, szkolenia wojskowe dla nauczycieli szkół podstawowych i ponadpodstawowych. Szanowni Państwo, proszę do nas Pana Adama Lorka. Pan Adam Lorek jest mistrzem rdzeniarni na wydziale odlewni oraz zastępca przewodniczącego NSZZ Solidarność w Leszczyńskiej Fabryce Pomp, aktywnie zaangażowany w działalność związkową, a dodatkowo jest pasjonatem biegów, w szczególności długodystansowych biegów górskich. Szanowni Państwo, chciałem podziękować wszystkim i pogratulować wszystkim wyróżnionym, ponieważ dotarliśmy do końca wszystkich tych osób, które zamierzaliśmy dzisiaj wyróżnić. Dziękuję. Panie Przewodniczący, bardzo proszę.

Pkt 4. Zakończenie obrad.

Pan Przewodniczący Maleszy – To dobrnęliśmy do końca tej części oficjalnej sesji, tej sesji, wyjątkowej sesji i jak myślę, mogliśmy się przekonać, nie tylko po wystąpieniach, ale również po tym punkcie, który jest za nami. Dziękuję bardzo, dziękuję raz jeszcze za przyjęcie zaproszenia, dziękuję za pracę na rzecz Leszna, które tak wspaniale było określane przez tutaj występujących. Oficjalnie zamykam obrady Uroczystej LX Sesji Miejskiej Leszna i zapraszam obecnych na małe co nieco najpierw, a potem może udamy się do Biblioteki Ratuszowej na promocję książki Wojciecha Cobilewskiego poświęconej sylwetce ks. Tadeusza Kopczyńskiego, jednego z twórców niepodległego Leszna. Jeszcze raz bardzo dziękuję, gratuluję wyróżnień, dziękuję, że byli Państwo z nami. Dziękuję.

Protokołował:

Szymon Hebisz

Przewodniczący obrad:

Przewodniczący
Rady Miejskiej Leszna

Tomasz Maleszy